BOROVÁČEK LITERÁRNÍ

ČASOPIS DĚTÍ ZÁKLADNÍ ŠKOLY BOROVSKÉHO V KARVINÉ

Jarní vydání 2022

Naši žáci podpořili Ukrajinu!

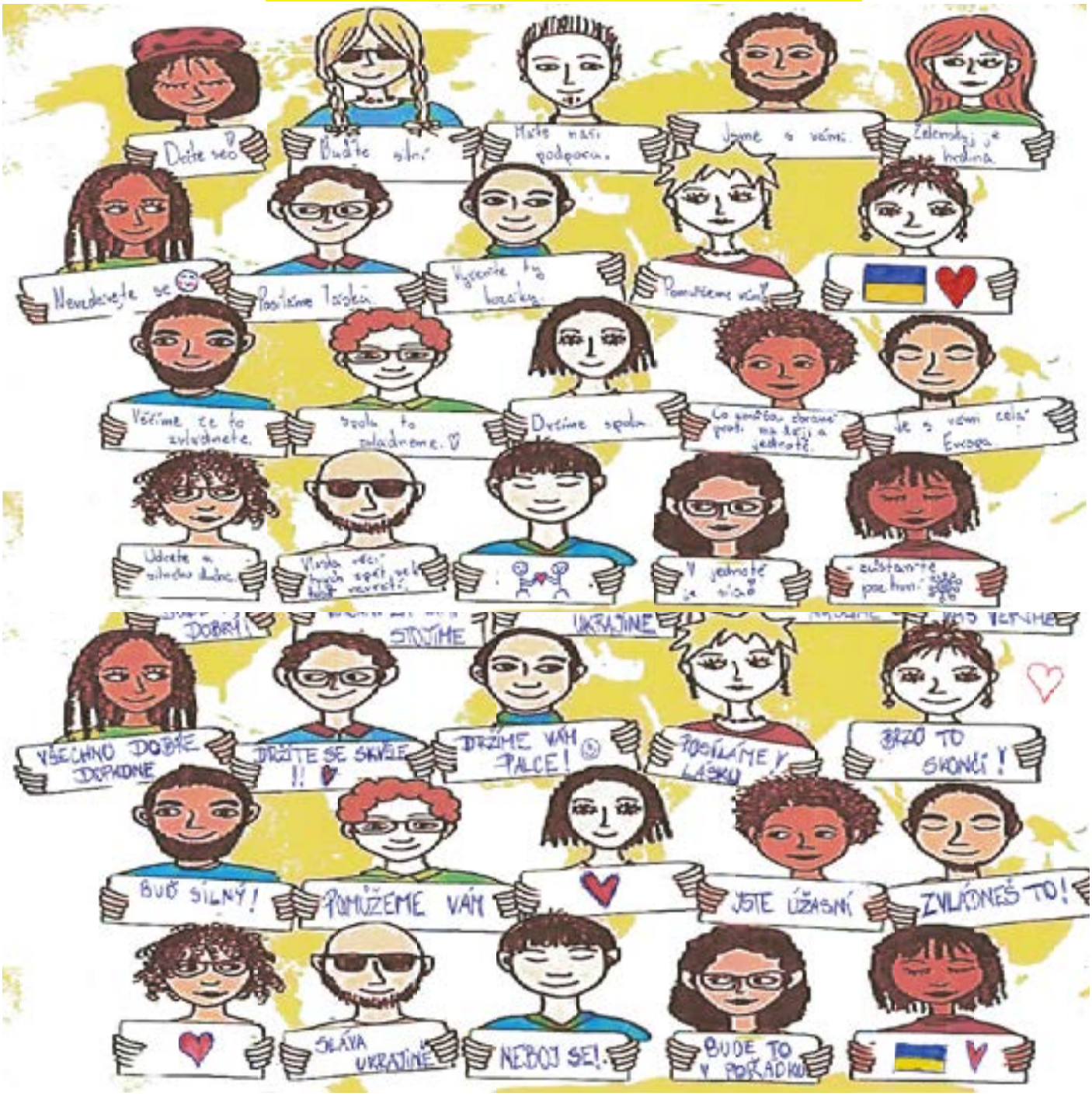

Pro chytré hlavičky

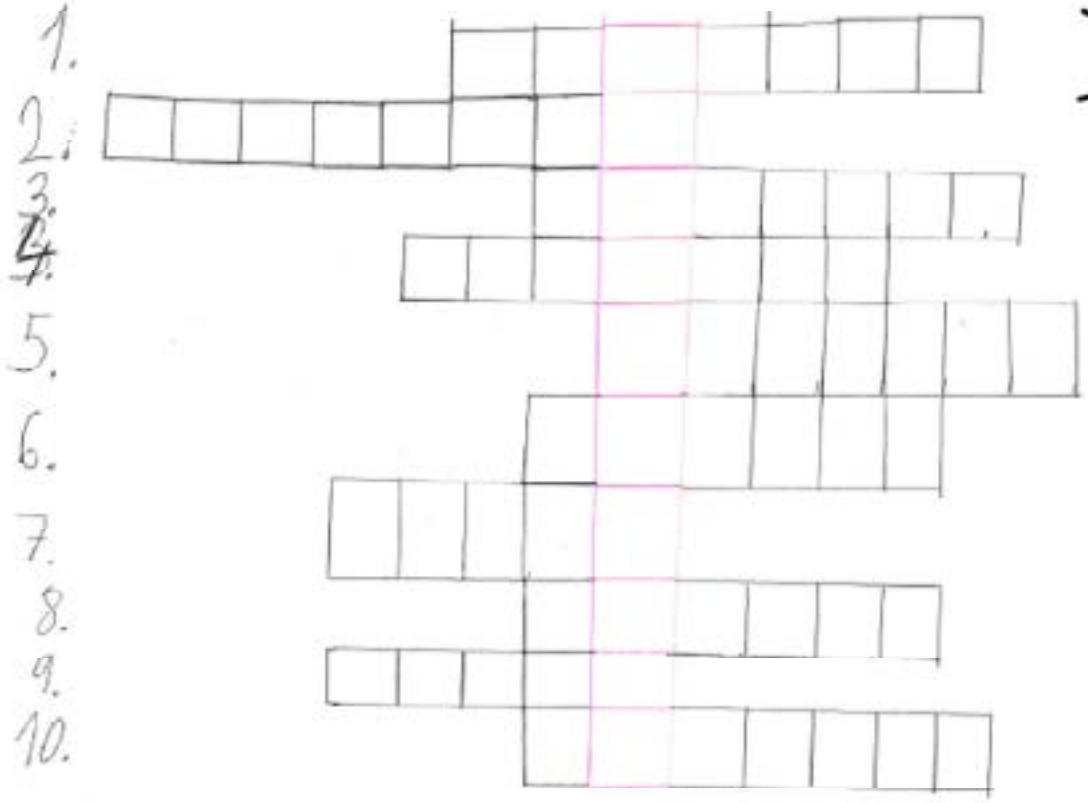

1. Který den je o Velikonocích zelený?
2. Jak se jmenuje namalované vajíčko?
3. Kdo nám snáší vejce?
4. Co kvete za jeří na Velikonoce?
5. Čím kluci plácají holky?
6. Který den chodí koledníci?
7. Jaký je 4. měsíc?
8. Jak se jmenuje 6. den v týdnu?
9. Kdo je velikonoční zvíře?
10. Co pečeme na Velikonoce za zvíře?

Co slavíme _____.

NIKOLA TOMOSZOVÁ 4. B

Naši mazlíčci

MOJE KOČIČKA
BUBLINKA
STANÍK SYROVÝ, 1. B
MÁM DOMA KOČIČKU
A JMENUJE SE BUBLINKA.
MÁ V BŘÍŠKU KOŤÁTKA.
MÁM JÍ MOC A MOC RÁD.
RÁDA JÍ. ULOVIL

PĚT MIŠÍ.

LUMPÍK A JÁ
MARIE VESELÁ, 1.B
MÚJ LUMPÍK RÁD CHODÍ VEN.
VŽDYCKY GDYŽ SE VRÁTÍ
JDE HNED K MISCE. JE ČERNOBÍLÍ.
JE ROSTOMILÍ. MÁ RÁD GDIŽ HO
PODRBÁME POD HLAVIČKOU.

MÁM HO MOC! MOC! MOC!
RÁDA ♡♡♡

MŮJ ČÁDLÍK
EMA POMAHAČOVÁ, 1. B
MŮJ PLIŠÁK SE JMENUJE
ČADLÍK A MOC SE S NÍM
RÁDA
TULÍM.
VŽDYCKI
JE SE
MNOU
A
VEČER SE
S NÍM
MAZLÍM ♡

O pejskovi Nerovi

Přivezli jsme si domů
štěňátko,
vyrostlo nám zakrátko.
Teď je velký jako slon
a když šťekne duní to jako
hrom.
Běhá, skáče, skotačí,
tak ho máme nejradši.
Od Amálky Bójcikové 2.A

DAVID WLUKA 3.B

Moje rybička

Moje rybička se jmenuje Šupinka. Šupinka je samec bojovnice. Dostal jsem ji k devátým narozeninám. Nevím, kolik jí je roků, ale my jí máme něco málo přes týden. Má kulaté akvárko s vodopádkem a lampičkou. Dostává jíst třikrát denně. Večer si s ní mamka vykládá a u toho jim hraje televize. Když se díváme na televizi, dívá se s námi. Když jsem ve škole nebo když jsme na druhém bytě, hlídá jí babička, od které jsem jí dostal. Máme jí doma v obýváku a tam má svůj šuplík, ve kterém má tři druhy krmení: sušení patentky, vločky a kuličky. Pak tam má ještě trubičku na čištění a kamínky. Uvnitř akvárka má malou skalku a květinky. Když jsem jí dostal, byl jsem v šoku. Pokud jsme na druhém bytě, je mi po ní smutno. Lítra za ní pojedeme!

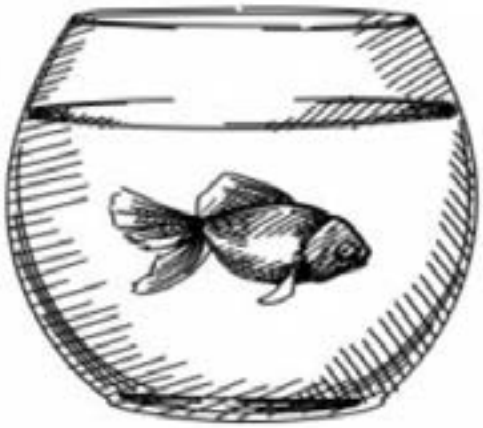

Moji křečci

TINA SVAČINOVÁ 3. B

Na moje 9. narozeniny jsem dostala křečka. Jmenovala se Zayra a měla jsem ji moc ráda. Měla dva měsíce a byla ještě moc malá. Nekousala a nechala se nosit a hladit. Večer jsme si spouštěli zábavy, ale po dvou měsících zemřela, proto jsme nevěděli, že když se narodila, už byla nemocná. Hned druhý den jsem dostala dalšího křečka jménem Šmudla. Hned jsem si ho ochočila a pomazlila. Teď má 7 měsíců. Dostal nový domov (plastový box 80×50×40 cm). Dostal nový kolotoč a slaměný domeček. Zayrinku jsme pohřbili na zahradě, ale zůstane navždy v mém srdci.

Výtvarka nás baví!

Autorkou tohoto povedeného obrázku je **Anna Klusová z 9. B**. Obrázek byl také zaslán do soutěže, držíme palce!

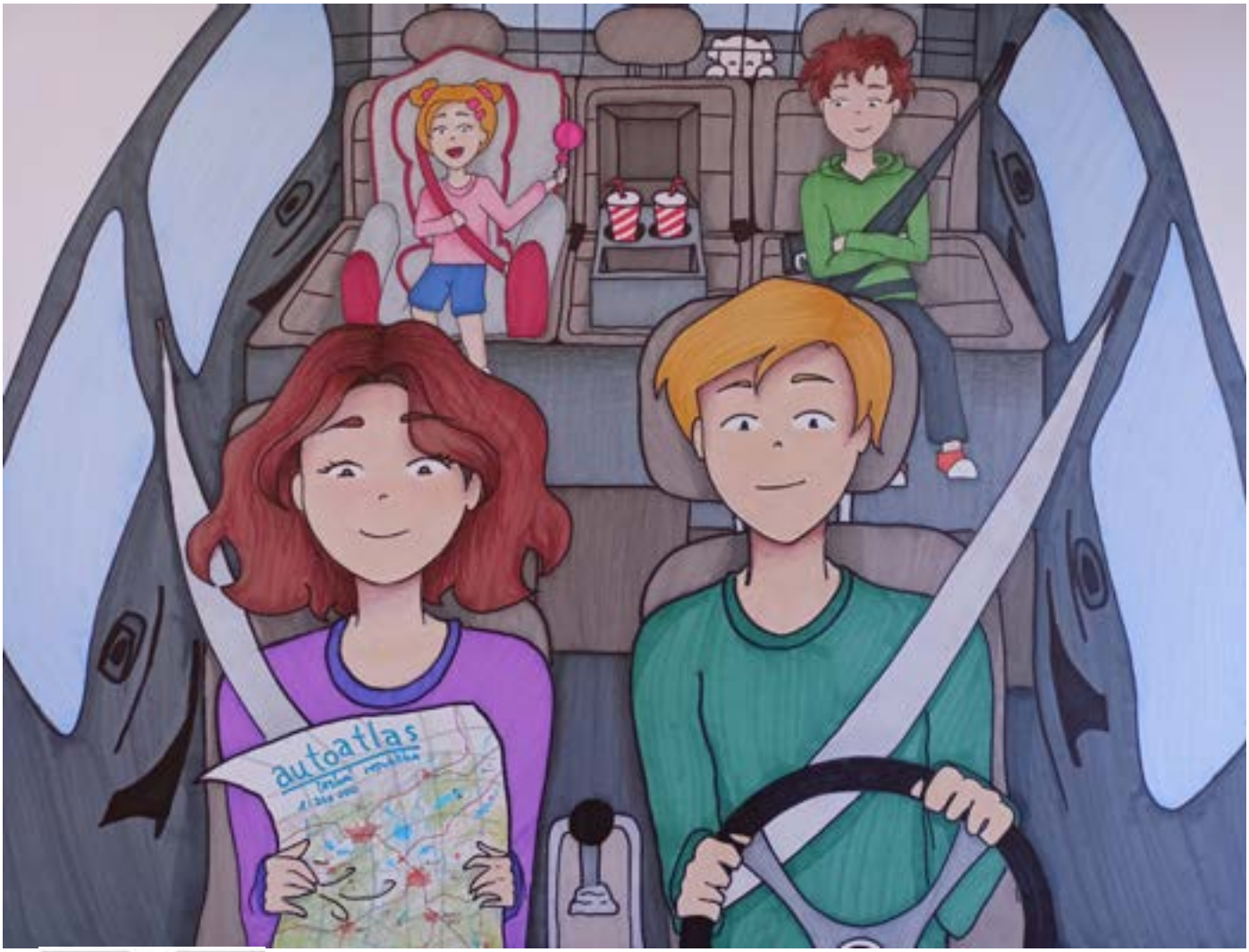

Revolution Train

Žáci sedmých ročníků se zúčastnili preventivního programu s protidrogovou tematikou. Vydali jsme se na svinovské nádraží, kde žáci přímo nastoupili do vlaku, kde interaktivní formou prožili příběh drogově závislého člověka se všemi jeho důsledky. Program se snaží preventivně působit na žáky a ovlivňovat tak jejich pohled na problematiku drog, varovat je před následky, které může užívání drog mít. Pojďme si pročíst jejich názory.

S mojí třídou jsme navštívili protidrogový vlak. Dozvěděli jsme se pár nových i starých informací, proč nebrat drogy. Po téhle exkurzi jsem přesvědčená ještě víc, že nebudu závislá na drogách. Práce s tím musela být neskutečná. Na začátku nám dali anonymní dotazník, který pak navazoval na příběh, který začal jako nevinný život dospívajícího kluka a skončilo to jako zbytečná smrt kvůli závislosti na drogách. V životě by mne nenapadlo se předávkovat a kvůli toho zemřít. Neříkám, že je v životě nezkusím, ale určitě nechci kvůli toho zemřít.

Patricie Pavlíčková, 7. A

Dne 22. 4. 7. ročníky navštívily REVOLUTION TRAIN. Vysvětlili nám to docela dobře, ale přesto si myslím, že se tomu 80 % populace nevyhne. Spousta lidí je zahlcena problémy a nikdo o nich neví ani je nechce řešit. Proto začnou brát drogy, pít alkohol a spoustu jiných věcí, ale vždycky se z toho dá vykopat. Existují nápravné ústavy (střediska), doufám, že tam nikdy neskončím, ale kdo ví, kde budu za 10 let. Proto jsem toho názoru, že Protidrogový vlak má smysl podporovat.

Nela Krejčová, 7. A

Do drogové jámy uděláš jeden schod dolů, ale z jámy je to sedmasedmdesát schodů nahoru.

Matyáš Morawiec, 7. A

Tereza Gatnarová, 7. A

Karkulka několikrát jinak

Pohádka O Červené Karkulce. Kdo ji nezná? Slyšeli jsme ji vyprávět naše rodiče a prarodiče. Poslouchali jsme a představovali si velké vlčí oči, uši a zuby. Slyšeli jsme ji už nesčetněkrát. Z pohledu vypravěče. Někoho, kdo povídá, co slyšel. Byl ale u toho?
Napadlo nás někdy, jak ten den, příběh prožila Karkulka? A co babička? Co by nám o návštěvě své vnučky řekla ona? A co verze vlka? Měl hlad?
Zahrát si tak jednou na detektiva a poskládat si příběh z povídání všech zúčastněných. To by bylo něco! A právě o to se pokusili žáci 6. ročníku.

Babička (ČERVENÁ KARKULKA)

Nedaleko lesa se nachází stará dřevěná chaloupka, moje chaloupka, ve které už bydlím spoustu let. Jednoho dne bylo krásné svěží ráno. Začala jsem se probouzet, jelikož mi sluníčko svými paprsky svítilo do tváře. Dnes je venku nádherně. Otevřela jsem okno, nadechla se čerstvého vzduchu a odebrala se do koupelny. Opláchla jsem si obličej, nasadila zubní protézu a zašla si do kuchyně uvařit čaj.
Jako každé ráno jsem si čaj vypila na zahradě a myslela přitom na svou vnučku Karkulku.
Po chvíli mě otřásla zima, tak jsem se odebrala zpět do postele, nasadila si brýle a začala číst knížku. Dnes by za mnou měla přijít moje vnučka. Tolik se na ni těším! Chtěla jsem jí udělat radost a upéct její oblíbené makové koláčky, jenže jsem se tak začetla do knihy - „Deníku malého poseroutky“ - až jsem nakonec usnula.
Najednou mě probudilo klepání na dveře. Pomyslela jsem si, že už to asi bude má vnučka Karkulka. „Dále!“ Když se otevřely dveře, zděsila jsem se! Ve dveřích nestála má milovaná vnučka, ale velký děsivý vlk. „Tak tohle je můj konec,“ pomyslela jsem si. Než jsem stačila vykřiknout, vlk otevřel tlamu a spolkl mě jako velkou malinu.
Venku je tak krásně a tady tma jako v pytli. Tak tady už tu knížku nedočtu. Houpe se se mnou celý svět, když se mnou v břiše vlk zaléhá do mé postele. Slyším dobře? Jako by někdo klepal. Snad ne... Ano, je to Karkulka. „Babičko, proč máš tak velké uši?“ ptá se. Vlk odpoví: „To

abych Tě lépe slyšela.“ „A babičko, proč máš tak velké oči?“ táže se Karkulka. „Abych Tě lépe viděla,“ nedá se vlk. Slyším, jak Karkulka, jako každý správný puberťák, pokračuje ve svých nesmyslných otázkách typu: „A proč máš tu bílou čepici, když se už taková nenosí? Jsi úplně out, babi. Hele, babi, vyfotíme se spolu, jo?“ Snažím se ze všech sil křičet a bušit do vlkova panděra, ale je to marné. Po otázce: „Babičko, proč máš tak velké zuby?“ Sedí moje milá vnučka vedle mě. Je tady krapet těsno. Po chvilce hry na schovávanou, kdy jsme obě vyhrály, slyším ťukání na dveře. Podle hlasu jsem poznala hajného Horynu. Vlk to má sečteno.
Hajný Horyna je myslivec na svém místě. Netrvá ani pět minut a dovtípí se, kdo to leží v posteli. Vytáhne nůž a rozpárá vlkovi břicho. Obě s Karkulkou vyskočíme a já jdu konečně zadělat na ty makové koláčky. Hajný vezme moje kamínky ze skalky a nasype je vlkovi do břicha. Ten, když se žíznivý probere a jde se napít k bazénu, přepadne a utopí se.
U čaje s koláčky mi Karkulka předá knihu pohádek, abych příště věděla, jak se na lopatu sedá. Takhle dobrodružné jmeniny jsem si neuměla představit ani ve snu.

Mattias Gadowski 6.A

Červená Karkulka očima vlka

Jednoho mrholivého dne jsem se vzbudil a měl jsem velký hlad. Bolela mě záda a víčka se mi únavou zavírala.
Šel jsem se podívat po něčem k snědku. Kameny byly ostré a špatně se mi chodilo. Byl jsem mrzutý. Všechno, co bylo kolem, vypadalo jako … jídlo. Najednou zapraskaly větve a zašustilo houští. Zajíc! Zbystřil jsem, olízl se a skočil do houští. Ale počkat, tohle není zajíc, aspoň to nevypadá jako zajíc. Je to postava! Nejspíš člověk! Měl na sobě čepeček, kterému se říká „karkulka“. A heleme se, co má v ruce – košíček s bábovkou, vínem a salámem. „Mňaaaaaaam.“ Zakručelo mi v břiše tak hlasitě, až se postava za zvukem otočila a já ji v tom zmatku pozdravil.
Povídám: „Ahoj holčičko, co to neseš za dobroty, ehmmm, chtěl jsem říct za košík?“ „Ahoj vlku, jsem Červená Karkulka a tohle je košík pro babičku, která má dnes narozeniny,“ odpověděla mi Karkulka. „A kde bydlí babička?“ zeptal jsem se. „Na konci téhle řeky,“ řekla a ukázala vedle na potůček. Hned se mi do hlavy vnukl nápad, že Karkulku předběhnu, sežeru babičku a pak i Karkulku a konečně se dosyta najím. „Karkulko, já už musím jít, ale nedala bys mi na cestu kousek salámu?“ zkusil jsem. „Ne, musím spěchat, babička už na mě čeká. Ale až půjdu zpátky a potkáme se, přinesu Ti zbytky.“ „Zbytky, pche,“ pomyslel jsem si.
V tu ránu jsem nabral tempo, že by mě ani kulka nedohnala, a za chvilku jsem byl u babičky. Zazvonil jsem, babička zavolala, ať jdu dál (asi myslela, že jsem Karkulka). Babička se ani pořádně nerozkoukala a už byla v mém břiše. Nasadil jsem si její brýle a čepeček, lehl si místo ní do postele a vyčkával, až dojde Karkulka. Za chvilku se objevila, zaklepala a vešla dovnitř. Trochu podezřívavě si mě prohlížela a začala se otravně vyptávat: „Proč máš tak velké oči?“ Povídám: „To abych Tě lépe viděla.“ „Proč máš tak velké uši?“ ptala se dál. „Abych Tě lépe slyšela“. „Babičko, a proč máš tak velké zuby?“ zeptala se ještě. Ale to už mi došla trpělivost: „To abych Tě mohl sežrat!“ Vyskočil jsem z postele a jak jsem řekl, tak jsem udělal. Jéééé, to mi bylo dobře, břicho nažrané a ta postel byla měkká a teplá, hned jsem spokojeně usnul.
Probudilo mě píchání v břiše a strašná žízeň. Když jsem vstal, přišlo mi, jako bych byl nějaký těžší a nemohl jsem udržet rovnováhu. Břicho jsem měl tvrdé, jako by bylo plné kamení. Došoural jsem se ke studni, abych se napil, musel jsem se pořádně nahnout a v tu chvíli mě mé těžké břicho převážilo a já padal do studny. Z venku jsem slyšel smích Karkulky, babičky

a toho myslivce, na kterého jsem si vždycky v lese musel dávat velký pozor.

Bára Vilímová 6.B

Červená Karkulka z pohledu Červené Karkulky

Jednoho krásného dne jsem se vzbudila, umyla si zuby a šla na snídani. Maminka mi připravila chleba s máslem a řekla mi, ať jdu k babičce a vezmu s sebou košík s dobrotami k narozeninám. Oblékla jsem se do mého červeného oblečku, ale ještě předtím mi mamka řekla: „Karkulko, hlavně nechoď lesem." „Neboj se, lesem bych nikdy neprošla." A tak jsem mohla konečně vyrazit.

Šla jsem cestou, kterou chodíme s maminkou, uviděla jsem v lese krásné kytičky. Nedalo mi to. Trhala jsem fialky, sedmikrásky i pampelišky a najednou na mě zezadu vykoukl vlk. Myslela jsem si, že je to pes, tak jsem mu dala kousek klobásy, která byla v košíku pro babičku, ale víc už ne. Pohladila jsem ho a zeptal se mě: „Kampak jdeš, děvenko?" „Jdu k babičce na konec lesa zanést dárky k narozeninám." Řekl mi divným hlasem, ať jdu opatrně.

Při cestě jsem slyšela nádherně zpívat ptáky. A obloha? Ta byla přímo azurová. No prostě byl to krásný den! Když jsem došla k babiččině chaloupce, zaklepala jsem a z chaloupky se ozvalo: „Pojď dále, Karkulko, dveře jsou otevřené." Otevřela jsem. Babička měla obrovské uši, tak jsem se jí zeptala, proč je má tak obrovské. „No abych tě lépe slyšela!" Pak jsem se jí zeptala, proč má tak obrovské oči. „No abych tě lépe viděla!" Pomalu, ale jistě mi začalo docházet, že to není babička, ani pes – je to vlk! Naposledy jsem se zeptala: „Proč máš tak velkou pusu, babi?" „Abych tě mohla sníst!" V žaludku jsem nalezla babičku. Oddechla jsem si, měla jsem o ní strach.

S babičkou jsme pečlivě poslouchaly a zaslechly jsme myslivce. Začaly jsme hlasitě řvát. Naštěstí nás myslivec uslyšel a rozpáral vlkovi břicho. Mezitím, když vlk spal, jsme mu naplnili břicho kamením a čekali, než se vzbudí. Po probuzení šel ke studni, nahnul se k ní a spadl tam. Všem se nám ulevilo a vrátili jsme se do chaloupky, snědli zbytek jídla, které vlk v košíku nechal a babička mi k tomu uvařila čaj. Že takto s babičkou oslavím její narozeninový den, jsem si nikdy nepředstavovala.

Filip Kempný 6.A

Vlk

Jednoho dne mě probudil zpěv ptáků. Bylo krásně, slunce hřálo a ptáci zpívali. Ale připadalo mi, že i tak tomu něco chybí. Došlo mi, že mám hlad. Šel bych se podívat po něčem k snědku, ale nechtělo se mi vstávat z mého vyhřátého místa. Rozhodl jsem se, že si ještě na chvíli odpočinu. Cítil jsem ale, že hlad je čím dál větší, a to mě zvedlo z mého vyhřátého pelechu. Prošel jsem kolem borůvek. Bylo jich tady opravdu hodně, ale já jsem vlk, proto jsem se šel porozhlédnout po nějakém masu. Šel jsem dál a zaslechl, že někdo něco říká. To si zvířata povídala o nějaké dívce, co jde lesem. Prý se jí říká Karkulka podle jejího oblíbeného čepečku. Byl jsem do toho rozhovoru tolik zaposlouchaný, že jsem úplně zapomněl, že si povídají dva zajíci, a právě ty jsem si mohl sežrat. Šel jsem k lesní cestičce, po které lidé většinou procházejí.

Z věčného čekání se mi už chtělo spát. Najednou jsem zaslechl tichý hlas. Znělo to jako zpěv. Bylo to pořád hlasitější – a v tu chvíli jsem uviděl dívku. Byla celá v červeném. Zeptal jsem se: „Kampak jdeš?" Dívka odpověděla: „K babičce, protože má svátek. Nesu jí košíček s vínem, bábovkou a salámem." „To je od tebe pěkné. A kde tvoje babička bydlí?" „Tady po cestičce doleva a potom na křižovatce odbočíš doprava a seš tam." Zamyslel jsem se a už jsem měl v hlavě plán. „A nechtěla bys natrhat květiny? Jistě by jí udělaly velikou radost." Karkulka řekla:

„Ano, to je dobrý nápad."
Utíkal jsem po cestičce, na cestě bylo pár kamenů. Hop, na křižovatce jsem odbočil doprava a ocitl jsem se u útulné dřevěné chaloupky. Nadechl jsem se a tenčím hlasem řekl: „Ahoj babičko, to jsem já, Karkulka, můžu dál?" A z chaloupky se ozvalo: „Jistě děvče, dveře jsou otevřené, jen pojď dál." Neváhal jsem a rychle vlezl do chaloupky. Hop, hop a vyděšenou babičku jsem sežral. Chtěl jsem se obléknout do jejích šatů, ale byly mi moc malé. Proto jsem si vzal jedny větší puntíkované ze skříně. Zanedlouho jsem uslyšel zpěv. „To jsem já, Karkulka, babičko, nesu ti košík s občerstvením. Mohu dál?" „Ano, Karkulko, jistě, dveře jsou otevřené, jen pojď dál." Karkulka vešla. Přišla k posteli a začala se ptát. „Babičko, proč máš tak velké oči?" Napil jsem se vína z košíku. „To abych tě lépe viděla." „A proč máš tak velké uši?" „To abych tě lépe slyšela." Karkulka se zeptala do třetice: „A babičko, proč máš tak velkou pusu?" Vstal jsem, otevřel svou tlamu a spolkl ji jako malinu.
Byl jsem přecpaný a potřeboval si odpočinout. Proto jsem si šel lehnout do babiččiny postele. Probudila mě bolest, aauuuuuu! Otevřu oči. Mám žízeň, potřebuji se napít. Jdu se napít k nejbližší studni, nakloním se nad ni a najednou mě něco převalí dovnitř a nemůžu ven! Pomoooc! Pomoooc! Volám a snažím se vyškrábat ze studny, ale docházejí mi síly. Pomalu se potápím…

Veronika Fikáčková 6.B

Babička (Červená Karkulka)
Dnes je čtvrtek a mám narozeniny, proto má přijít moje vnučka Karkulka. Už je pomalu poledne, ale Karkulka ještě nikde. Krátila jsem si čas poslouchánim nádherného zpěvu ptáčků.
Najednou přestanou zpívat a zdá se mi, jakoby někdo klepal na dveře. Jdu otevřít, ale místo Karkulky tam stál vlk. Oči už mi tak neslouží: „Ty nevypadáš jako Karkulka! Karkulka není tak šedivá, ani tak nahlas nedýchá."
Vlk se začal nebezpečně přibližovat a já jsem mezi tím couvala ke stěně. Cítila jsem, jak mi rychle buší srdce, začínala jsem mít hrůzu, která se stupňovala každou vteřinou. Potom jsem narazila na stěnu. Vlk se mezitím přiblížil. Otočila jsem hlavu na stranu a mé tváře se se dotkly stěny, ale to už měl vlk otevřenou tlamu a sežral mě.
Nestačila jsem ani vykřiknout a už mě měl v břiše. Za chvíli slyším kroky se zpěvem podobnému Karkulce. Karkulka zaklepala na dveře a vlk jí šel otevřít. Stupňovaly se ve mně obavy. Když vešla Karkulka dovnitř a ptala se vlka na různé otázky, vlk jí chytře odpovídal, dokud se Karkulka nezeptala: „Proč máš tak velkou tlamu?" Ve chvíli, kdy vlk odpověděl na otázku, se ve mně strach a nervozita ještě zesílily. Poslední, co jsem slyšela, byl Karkulčin výkřik z bázně, po kterém se ocitla vedle mne v břiše. S Karkulkou jsme začaly ztrácet naději. Mezitím se náš děs zvýšil na nevyčíslitelnou hodnotu.
Najednou šel okolo myslivec a naše naděje na přežití vzrostla. Zaslechly jsme, když vešel dovnitř. Kroky, které se přibližovaly… Rostla v nás vyhlídka na záchranu, kterou s sebou myslivec přinesl. Viděly jsme, jak dýka prořezává vlkovi břicho, pocítily jsme radost.
Když už jsme byly vysvobozené, daly jsme vlkovi do břicha kameny. Po jeho odchodu po něm zůstal jenom důvod k oslavě. Nachystala jsem dobroty, které Karkulka přinesla. Páni, jak nám po tom hrozném zážitku chutnalo.

Tereza Trnečková 6.B

Jana Králiková, 8. B

We like English

Autumn - Laura Antalová 5. A

I born in October 20th. My favourite season is autumn. In autumn the leaves fall and the weather is nice. I enjoy collecting chestnuts with my friends in the fall, it's great fun. Hallowenn is celebrated in the autumn, but it is not celebrated in the Czech Republic. I love autum, it is my facvourite season❤

Aneta Kudlová 12 dní 2

Kamila

I live in Dětmarovice. We have a nice church. Dětmarovice is a small village near the town of Karviná. We have two small shops. We have one elementary school and two kindergartens here. We have one well-known thermal station. We have a big celebrity it's our principal Libor Staňa. He plays in the theater in the community centre of Dětmarovice and he also lives here.

My town - Karviná Daniel Rendár 5. B

I live in Karviná. It's near a polish border. There is a Slant church. It's beautiful.
The Slant church is slanter then the Slant tower of Pisa. There is nice square. In the middle of square is a big fountain.
There is a park near a square. In the spring is park very beautiful and colorfull. There are two cinemas. First cinema is normal but second cinema is a summer cinema. There is a football stadium. Our football team is playing here. There is a big shopping centre. You buy here all for example food, clothes, sports equipment, toys and pets. There are a swimming pool and aquapark, but swimming pool is reconstructed.
This is all about my town. I hope that you like it.

My town - Karviná Dorian Calabro 5. B

I live in Karviná. Karviná has 9 parts. Karviná 1 is Fryštát. There is a square and a beautiful park. Karviná 2 - Doly is known for its sloping church and cool mines. In Karviná 3 - Darkov we have the very famous Darkov Spa, a popular bridge. People from all over the country are treated at the Alzheimer's Home. In Karviná 4 - Ráj there is my Borovského school and a very famous football stadium. There is also a hospital. Karvina 5 - Old Town. There is an industrial zone - New Field. In Karviná 6 - Nové Město we have a cultural house where we go to the theater and a summer swimming pool. There is a workout and a cinema in Karviná 7 - Mizerov, and I also live here. Karviná 8 - Hranice boasts a skate park and an indoor pool. Kaufland is here. Karvina 9 - Louky. There is a small teardrop-shaped church by the road.

BEAUTY OF AUTUMN

Na co se soustředit v období podzimu?

It's a beautiful time of year, the leaves are turning bright colors, the chestnuts are falling from the trees and the sun is fading. However, dry weather is often intrusive and the wind blows. The temperature is low and around 10 ° C. So the best is to wrap yourself in the warmth of the blanket and relax. But this does not mean that boredom comes with autumn, you just have to dress properly and go, for example, to collect chestnuts or walk in the sparkling leaves. And that's why autumn is beautiful because there's something good about everything, and that's especially true for this part of the year.

Spring, the new beginning

There is an old proverb saying that you should always wait for spring after a tough winter and I have to agree with it completely. The contrast created between these two seasons is truly magical. As the days flow by, you can clearly see the crystal white snow slowly turn into mud as the first green plants bloom through. Many people hate the rain, saying it makes their mood miserable but at the end of the day, it's a very importatnt part of what i call the "rebirth of nature". Clothing can be a bit more complicated since the weather can be quite chaotic. The changes are very frequent and can transform even multiple times a day, so I recommend you to dress more lightly, but always bring a jacket with you. Activities also depend on the weather, but as we all know, a very typical spring holiday that never changes is the Easter. You can either follow these spring-welcoming traditions such as egg-painting, egg hunting, ect. or you can just make time for yourself and spend the days with your friends and family. Spring,by itself is a very versitale season and fits any type of person, whether you're young, old, an introvert or an extrovert. Spring is for everyone.

Karolína Balážová, 7. C
Karla Dadoková, 7. A

Proč máme rádi francouzštinu?

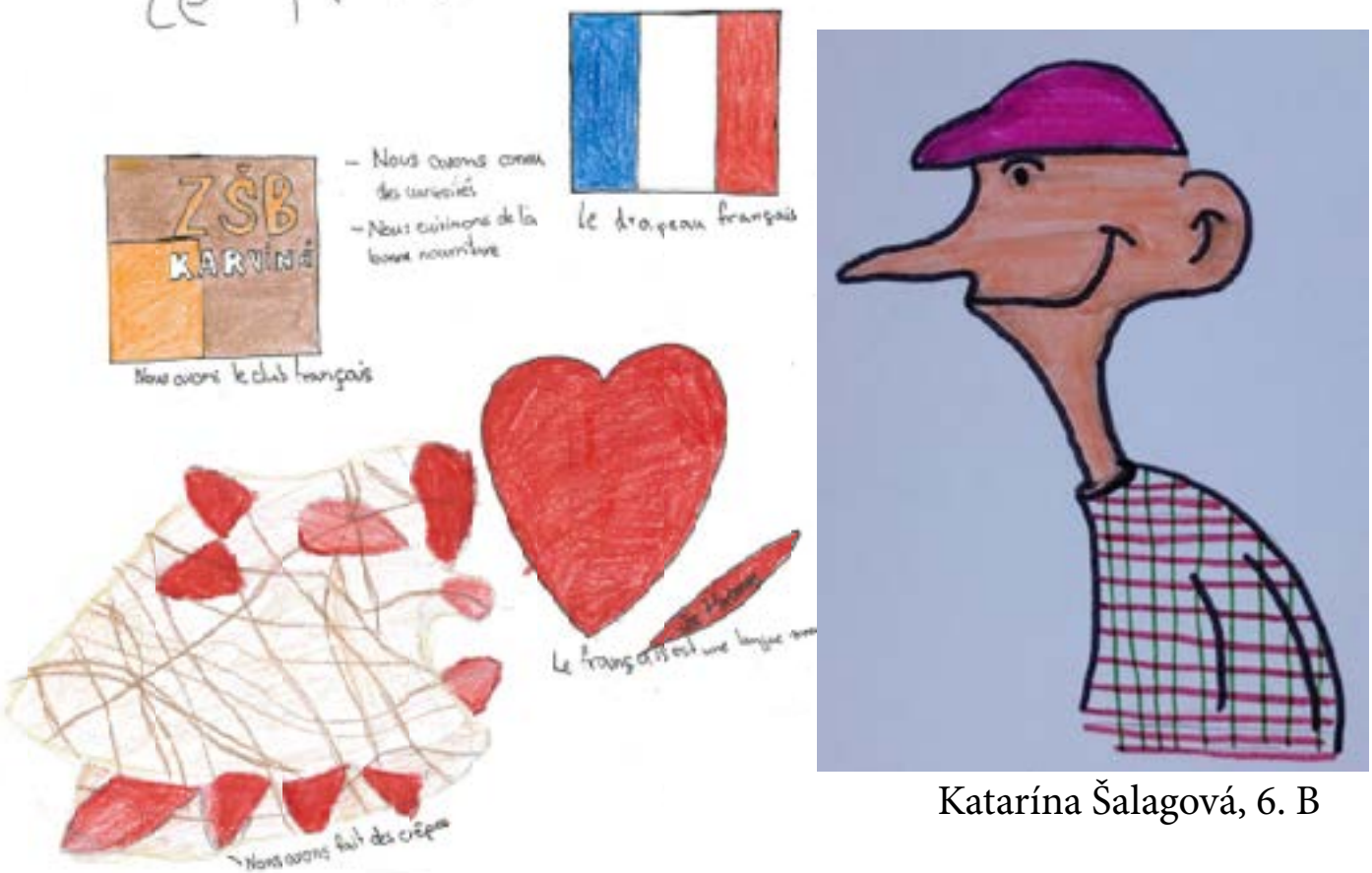

Katarína Šalagová, 6. B

Ruština nám také nedělá problém

Привет, меня зовут Миша. Я живу со своей семьей в доме. В моей семье я, моя мама, папа, бабушка и моя очень красивая сестра.

В моем доме пять комнат. Гостиная, спальня, моя комната и небольшая ванная комната. Я очень люблю мою семью и мой дом.

PŘEKLAD:
Ahoj, jmenuji se Míša. Já žiju se svojí rodinou v domě.
V mojí rodině jsem já, moje máma, táta, babička, a moje velmi krásná sestra.

V mém domě je pět pokojů. Obývací pokoj, ložnice, můj pokoj a ne moc velká koupelna.
Mám moc ráda svojí rodinu a můj dům.

Michaela Šťulová, 6.A

Привет, меня зовут Михал.
Я в 6.классе. Я очень люблю
животные, самолёт и автомобиль.
Моя семья небольшая. В моей
семье есть бабушка и дедушка,
мама и папа, я и моя сестра.
Я живу в квартире. Моя квар-
тира находится в микрорайоне.
В квартире есть 7 комнат, гости-
ная, детская комната, спальня,
кухня, туалет, ванная комната
и прихожая. В детской комнате
есть компьютер, кровать, шкаф,
книжный шкаф, стол и стул,
две морские свинки.

Michal Herbich
6.A

Ahoj, jmenuji se Michal. Jsem v 6. třídě. Mám rád zvířata, letadlo a automobil. Moje rodina není velká. V mé rodině je babička a dědeček, maminka a tatínek, já a moje sestra.
Bydlím v bytě. Náš byt se nachází na sídlišti. V bytě je 7 místností, obývací a dětský pokoj, ložnice, kuchyně, toaleta, koupelna a předsíň. V dětském pokoji mám počítač, postel, skříň, knihovničku, stůl a židli, dvě morčata.

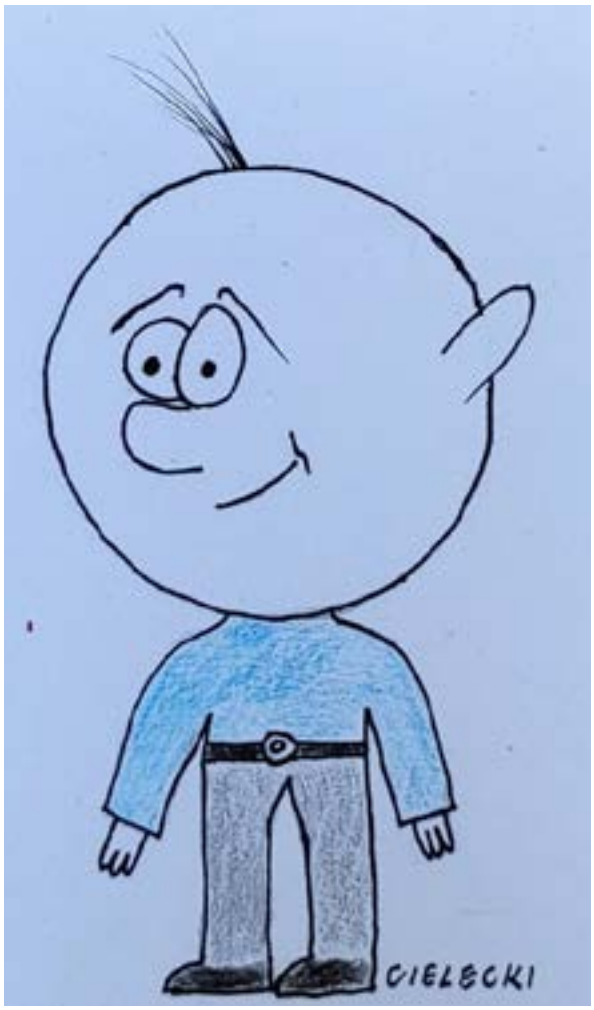

Adam Bárta, 9. B

Jana Králiková, 8. B

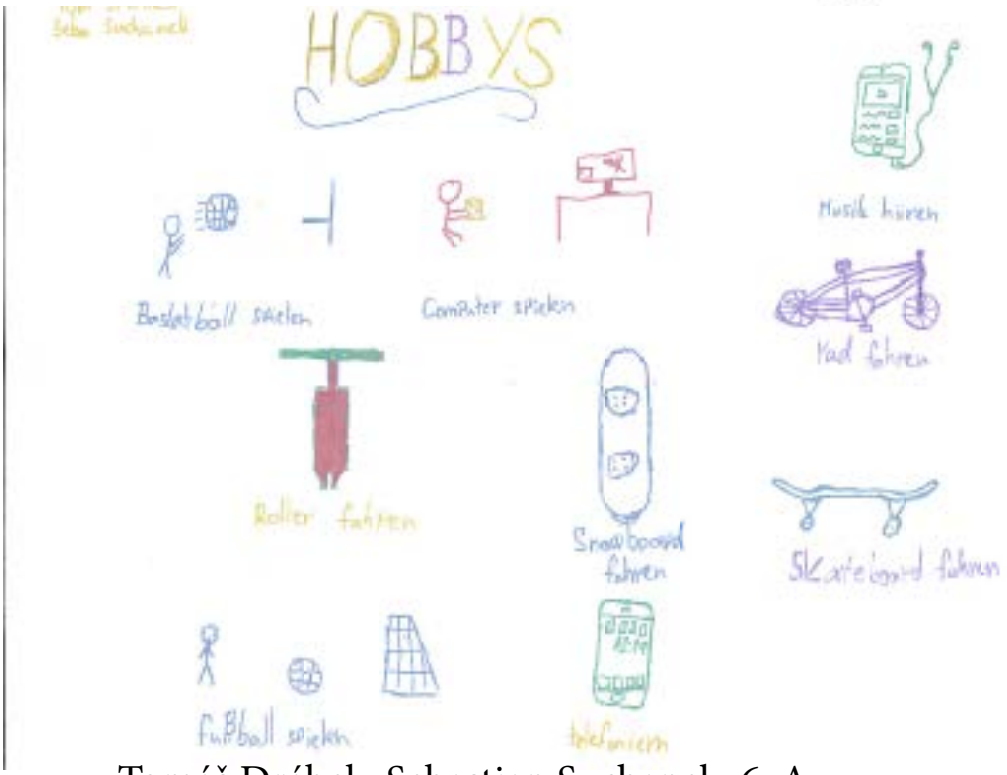

Tomáš Drábek, Sebastian Suchanek, 6. A

Valérie Havelková, 9. A

Karolína Balážová, 7. C

O čem se učíme v přírodopisu?

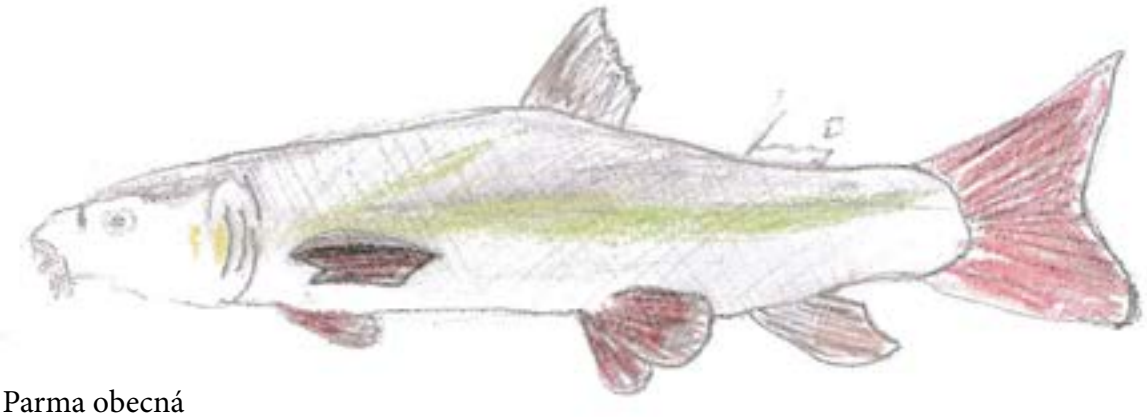

Parma obecná

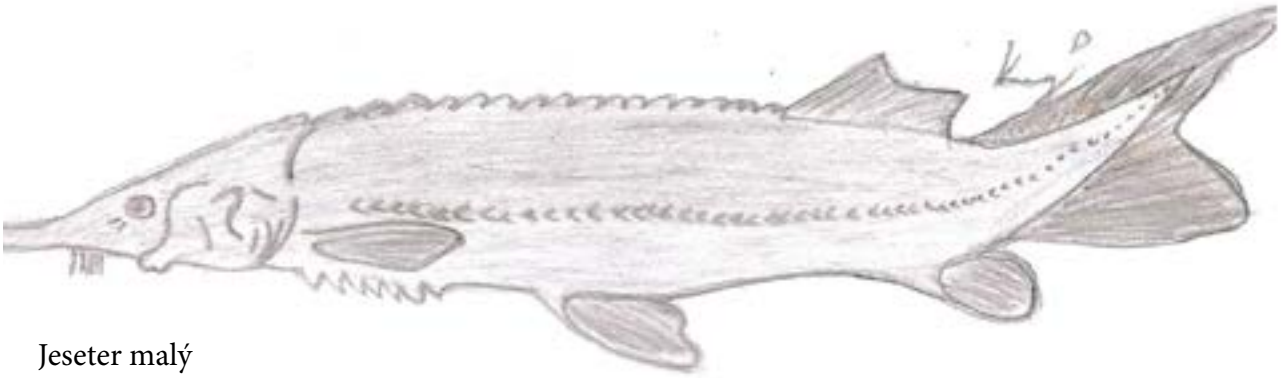

Jeseter malý

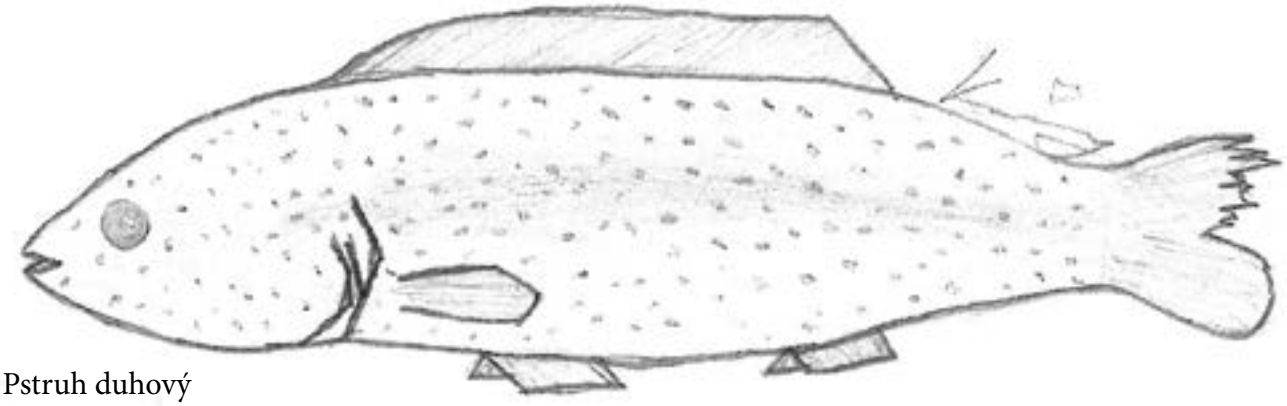

Pstruh duhový

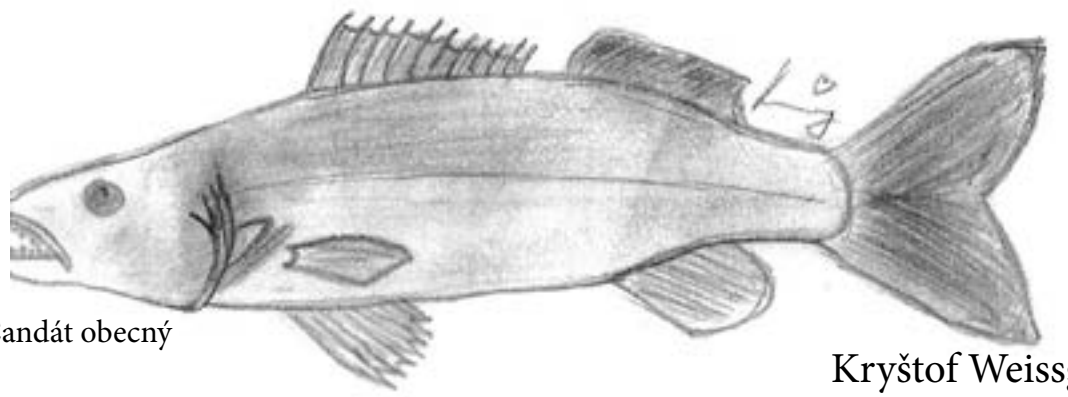

Candát obecný

Kryštof Weissgerber, 6. B

CHARAKTERISTIKA

Charakteristika je slohový útvar, který popisuje nejen vnější vzhled člověka či fiktivní postavy, ale zachycuje zejména její povahové vlastnosti, zájmy či schopnosti…
Žáci a žákyně v 8.A a 8.B měli v hodině českého jazyka za úkol napsat charakteristiku. Mohli si vybrat člověka, který jim je blízký, nebo nějakou literární či filmovou postavu.

Jack Sparrow

Jack Sparrow je pirát z filmové série Piráti z Karibiku. Postavu Jacka Sparrowa si ve filmu zahrál známý herec Johnny Depp.

Jack Sparrow se obléká do volné bílé košile, která na něm vlaje ve větru, hnědých kalhot a vyšších hnědých bot. Pirátovy vlasy ještě zdobí červený šátek a pirátský klobouk. Oči má černé jako uhel a jeho obličej doplňují vousy spletené do dvou kratších copánků a taky dlouho nestříhaný knírek.

Jack podvedl snad každého člověka, který byl v jeho blízkosti, proto není mezi ostatními piráty moc oblíbený a když se vysloví jeho jméno, většině naběhne husí kůže. Je vychytralý, tedy podá pomocnou ruku jen, když ví, že z toho sám něco bude mít. Ale i přesto má dobré srdce a když je potřeba, pomůže příteli. Často jedná bezhlavě a spoléhá na štěstí, které ve většině případech má, a proto vždy vyklouzne z problému, aniž by to mělo nějaké následky. Mezi jeho největší záliby patří pití rumu a plavení se na jeho lodi, která se jmenuje Černá perla.

Jack Sparrow je moje nejoblíbenější filmová postava a už se těším, až zase bude hrát v televizi.

Marie Chmielová 8.A

Černooká

Černooká je moje společnice. Jednoho dne z nenadání vstoupila do mého života a už neodešla.

Černooká je člověk. Nebo spíš přízrak.

Vypadá skoro stejně jako já. Má světlé vlasy a obličej jako já. Jediná věc, kterou se vzhledově liší, jsou její černé oči. Její oči jsou stejně temné jako její duše.

Má ráda ubližování ostatním, vždycky to ale zamaskuje nějakou lží o tom, jak si to ten člověk zaslouží. Dalo by se říct, že je ztělesněni toho, čemu říkáme zlo. Její hlas je velmi nepříjemný. Nejde se ho zbavit. Objeví se a nelze s tím nic udělat. Slova, které mi její hlas šeptá, jsou zlá a zákeřná, ale přesvědčivá.

Většinou ji vidím pouze v odrazu svého zrcadla. Nesnesu ten její pohled a ten zlomyslný úsměv.

Z celého srdce ji nenávidím. Bohužel je to má součást, se kterou mi nezbývá nic jiného než se smířit.

Na závěr bych ráda zmínila, že charakteristika je psaná z pohledu hlavní hrdinky z knihy Černooká od Anny Musilové.

Adéla Veselá 8.A

Moje mamča

Člověk, kterého bych dnes chtěla charakterizovat, je moje máti.
Jelikož to je člověk, díky kterému tady právě jsem. Má krásně štíhlou a vypracovanou postavu, na které většinou nosí sportovní oblečení. Ale občas si na sebe vezme i elegantní oblečení a udělá ze sebe člověka. Na jejím obličeji se nachází rty, které jsou ve tvaru srdce. Taky nesmí chybět její nefalšovaný úsměv. Mamčiny oči jsou modré jako studánky a když do nich proniknete, je těžké se vynořit.
Mamča je hodně cílevědomá. Když něco chce, tak to musí mít a za každou cenu si pro to jde. Její prioritou jsme určitě my, tedy rodina. Vůči nám je rozhodně tolerantní. Můžu jí říct vše a ona bude sedět a poslouchat. Je jako moje nejlepší kamarádka. Řekla bych, že hodně lidí mi ji závidí. A vůbec se nedivím. Avšak když jí zalžete, tak to zažít nechcete. Nedokáže ustát, když jí někdo zalže. To je pro ni ta nejhorší zrada. Taky je laskavá, milá a obětavá. Však to znáte, to nejlepší, co si od maminky můžete jen přát.
Upřímně nevím, co bych bez ní dělala. Je to maminka, nejlepší kamarádka a poradkyně v jednom. I když má občas taky své nálady, tak bych ji nikdy za nic nevyměnila.
Je to člověk, díky kterému jsem, jaká jsem. Mám tě ráda, mami.

Zuzka Turčanová 8.B

Můj bráška

Můj bráška se jmenuje Alexandr Holub, ale říkají mu Sašo.

Je mu dvanáct let, ale vypadá starší. Občas se nás lidé ptají, jestli náhodou nejsme dvojčata, protože jsme úplně stejní, jenom já mám dlouhé vlasy. Jeho postava je vysoká a svalnatá. Má krásné blond vlasy a oči jako smaragd. Nejčastěji nosí volnější tepláky nebo rifle a jednoduchá trička a mikiny.

Saši je občas výbušný, dokonce i agresivní. Protože je teďka v pubertě, je hodně drzý a tvrdohlavý. Tohle jsou jeho špatné vlastnosti, ale má hodně dobrých vlastností. Je kamarádský, ničeho se nebojí a vždycky mě dokáže rozesmát. Baví ho vaření, jízda na kole nebo koloběžce a rád hraje hry na počítači. Je výborný plavec a doma má tolik ocenění, že se to nedá ani spočítat.

Svého malého brášku mám strašně moc ráda a v životě bych ho za nikoho jiného na světě nevyměnila. Kdybych vyrůstala bez něj, tak nemám tušení, co to znamená sourozenecká láska. I když se hádáme, bijeme se a nadáváme si, tak se vždy do pěti minut usmíříme.
I když ho mám plné zuby, tak život bez něj, to by nebylo ono. Je to má spřízněná duše.

Viki Holubová 8.B

Remus Lupin

Remus Lupin je bradavický učitel obrany proti černé magii z filmové série o Harry Potterovi. Postavu hraje herec David Thewlis.
Remus John Lupin je muž ve věku pětatřiceti až osmatřiceti lety. Většinou nosí pletené svetry, které mu dodávají charakter. Jeho vlasy jsou kratší, prošedivělé se světle hnědou barvou. Obličej mu pokrývají větší jizvy, za které se stydí. Měří okolo sto osmdesáti osmi centimetrů.

Remus je nejen dobrým učitelem a čarodějem, je také velmi dobrým člověkem. Cítí se občas ale zahanben, a to proto, že je vlkodlak. Profesor je velmi chápavý a ohleduplný. Prošel si v

životě hodně situacemi, a tak nikoho nesoudí. Někdy se také chová, jakoby pojed vtipné kaše. Jeho život probíhal klidně až do událostí 31. října 1981. Byl to den, kdy zemřeli jeho nejlepší přátelé (rodiče Harryho Pottera). Ten, koho považoval za přítele, je zradil a byl poslán do Azkabanu. Po tomto dni zůstal Remus úplně sám a nikdy se z toho pořádně nevzpamatoval.

Moje osobní zhodnocení je, že si myslím, že je Remus jednou z podceňovaných postav z této série. Líbilo se mi, že i přesto, že si Remus a Harry nebyli až tak blízcí, choval se Remus k němu jako k vlastnímu synovi. Docela mě ale mrzí, že se jejich vztah nijak nerozvinul. Lupin byl také součástí Marauders (Pobertů) s Jamesem, Síriem a Peterem.

Remus Lupin je velmi zlomený člověk, který se snaží zakrýt svůj smutek humorem. Ani si nedokážu představit, jak těžké to pro něho muselo být. Bohužel na konci série i s jeho manželkou zemřel.

Bianka Zielonková 8.A

Scarlet

Scarlet je literární postava z knihy Caraval. Kniha není moc známá, ale mě zaujala.

Scarlet je dívka s hnědými, dlouhými a rovnými vlasy, s hubenou postavou, světlou pletí a hnědýma očima. Kniha se odehrává na ostrově, na kterém neznají dnešní módu. Takže tam dívky nosí elegantní šaty s korzety a muži saka.

Z knihy jsem vyvodila, že Scarlet je slušná, odhodlaná, ochranářská, ambiciózní a tvrdohlavá dívka. Je také pracovitá jako mravenec a pilná jako včelička. V knize se hlavní hrdinka hodně stará o svou sestru a blízké. Ve volném čase si ráda čte knihy, které jsou na ostrově zakázané, maluje, jezdí na koni a chodí po zahradě plné exotických rostlin.

Autorka napsala postavu Scarlet jako příliš ochranářskou, která musí vždy vědět, kde se její sestra nachází. To je jediná věc, která mi na knize vadí.

Po přečtení jsem z knihy měla dobrý pocit a určitě si ji v blízké době přečtu znovu.

Gabi Teperová 8.B

Sestra Bára

Člověk, o kterém chci psát, je moje o šest let starší sestra Bára.

Nedávno oslavila dvacáté narozeniny. Obléká se hezky a elegantně, ale zároveň také pohodlně. Její obličej zvýrazňují modré oči jako pomněnky a velmi husté hnědé vlasy. Je to takový trpaslík, měří asi sto šedesát centimetrů.

Bára se narodila ve znamení beran, takže ji docela omlouvá, že umí být hrozně tvrdohlavá. Její špatná vlastnost je rozhodně také lenost. Ale abych ji jen nekritizovala, tak je také zodpovědná a má srdce na správném místě. Sice je pracovitá, ale má obě ruce levé, takže vše, na co sáhne, dopadne špatně. Mezi její koníčky patří chození po horách, horolezectví a čtení. Je to veliký introvert, takže polovinu lidstva z planety nesnáší, proto mezi její koníčky patří činnosti, u kterých může být sama.

I když se většinu času, když jsme spolu, hádáme kvůli úplným hloupostem, tak jsem ráda, že mám starší sestru, která mi může s čímkoli poradit.

Ema Heczková 8.B

Sestra Verča

Verunka je moje jediná sestra. Narodila se roku 2012 a já jsem ji brala jako malou panenku.

Verča má velmi drobnou postavu, a tak vůbec nevypadá na svůj věk. Její kulatý obličej zdobí úsměv s ďolíčky ve tvářích a velké oříškové oči. Její malé uši zakrývají světlounce hnědé vlnité vlasy. Obličej jí také zdobí úzké rty a malý nos jako bambulka. Jejího sportovního stylu si nejde nevšimnout, protože šaty si na sebe vezme málokdy.

Ve Verči se někdy nevyznám, někdy je velmi důsledná a chce mít vše dokonalé, ale často jí je všechno lhostejné. Je také tvrdohlavá a do ničeho si nenechá mluvit. Umí být velmi aktivní a nepostojí na místě, ale často bývá líná a vůbec nic se jí nechce dělat. Umí být také laskavá a obětavá.

Od mala je vedena ke sportu, a tak je sportovně nadaná. Ráda tancuje, a proto už od svých čtyř let tancuje v taneční skupině v Karviné. Dříve než uměla chodit, stála na lyžích a sjížděla ty nejmenší kopce. S rodinou také často chodíme na badminton a brusle. Bruslí i na kolečkových bruslích, ale i na ledě jí to jde. Když je venku hezké počasí, vezmeme si kola a uděláme si celodenní rodinný výlet. Ráda si taky doma sedne a pustí si nahlas hudbu. Vždy jí to zlepší náladu.

Moji sestřičku mám moc ráda a za nic bych jí nevyměnila. I když se někdy pohádáme, vždycky se nakonec usmíříme a je vše tak, jak má být.

Adéla Ochodková 8.B

Annabeth Chase

Annabeth Chase je postava z knižní série Percy Jackson od Ricka Riordana. Annabeth je mladá slečna, v ději první knihy jí je teprve 12, ale přes svůj nízký věk už exceluje ve svých znalostech a boji.

Její každodenní tvrdá práce se ukazuje na vytrénované atletické postavě a pevném postoji. Stejně jako její sourozenci se Annabeth může pyšnit svýma očima barvy bouře a záplavou zlatých kudrlin, které nosí svázané do culíku pod čepicí s nápisem Yankee. Jelikož musí být neustále schopná pohybu, opálené a vypracované nohy jí zakrývají většinou pouze kraťasy. Jako hrdou členku tábora polokrevných je těžké ji zastihnout bez oranžového táborového trička.

Její osobnost je ještě sympatičtější než její vzhled. Na začátku příběhu se chová chladně a odtažitě. Jako dcera Athény zná odpověď na skoro všechny otázky a nikdo by si nepřál zkřížit jí cestu. Přestože má málokdy čas se jenom i zastavit, vždy si nějaký najde na obdivování památek i obyčejných budov. Už odmala sní, že se stane architektkou a ke svému cíli míří přes vysokou školu v Novém Římě, kterou navštěvuje se svým přítelem Percym. Kromě architektury se také vyzná v řecké mytologii. Díky mnoha výpravám, na kterých musela bojovat nejen o záchranu svých přátel a bohů, ale i o svůj vlastní život, z ní vyrostla samostatná a moudrá dívka. Na první pohled může vypadat hrozivě a nebezpečně, zvlášť když jsou lidé, které má ráda, v nebezpečí, ale kdo ji pozná, si brzo uvědomí, že je milá, vtipná, bystrá i starostlivá. Samozřejmě ani Annabeth není bez špatných vlastností a slabin. Často bývá tvrdohlavá a nad vším příliš dumá. Její největší slabina, jak jí bylo řečeno bohy a jak si je sama dobře vědoma, je pýcha. Myslí si, že vše musí zvládnout a zvládne sama. To ji dostává často do problémů. Další vlastnost, kterou sdílí se svými sourozenci, je arachnofobie. Její panická hrůza z pavouků jí také párkrát velmi zavařila. Svůj strach však vždy potlačila a zůstala silná, aby pomohla svým kamarádům.

Pro mě je Annabeth asi největší vzor. Je odvážná a chytrá a nenechá jiné diktovat svůj osud.

Svoji rodinu postaví nade vše a to je ta nejdůležitější vlastnost, jakou může hrdina jako ona mít.

Lea Křivanová 8.A

Pod Lavicí

...aneb knihomolové ze ZŠ a MŠ Borovského blogují

Jsme knihomolky, knihomolové a knihomolčata ze ZŠ a MŠ Borovského Karviná, a jak správně tušíte, milujeme knihy! Rádi čteme, a to kdykoli a kdekoli, a samozřejmě si o knihách rádi povídáme. Své názory prezentujeme na školním blogu v recenzích, díky nimž získáváme nové tituly do naší školní knihovny. Přinášíme ukázku posledních recenzí. Pokud se chcete dozvědět více, navštivte náš blog (odkaz na školních webových stránkách), nebo facebook, instagram. A nezapomeňte nám příspěvky „olajkovat“ ;).

Cenu za nejhezčí obálku vyhrává…

Autor: Ema Heczková

Když jsem se dozvěděla, že si mohu přečíst knihu Cesta za štěstím, začala jsem skákat radostí. Nekecám. To proto, že Jenn Bennett, která je autorkou této knihy, naprosto zbožňuju. A kdo ji nezná, měl by se na tvorbu této autorky pořádně podívat. Ano, píše sice předvídatelné, přeslazené romanťárny, ale to je to, co na ní já i ostatní její fanoušci milují.
Josie Saint-Martinová. To je jméno mladé, nadějné fotografky, která po pěti letech přijíždí se svou matkou zpátky do rodného města Beauty v Nové Anglii, aby na nějaký čas převzaly rodinné knihkupectví, patřící Josiině babičce. Shodou okolností se zde setkává se svým dlouholetým nejlepším kamarádem s naprosto skvělým úsměvem - Luckym Karrasem. Během pěti let, co se neviděli, se z něj stal místní rebel, který nesmí chybět u žádného průšvihu. Když se s ním Josie po letech znovu setká, nedopadne to úplně podle jejích představ. Rozbije totiž výlohu obchodu místního krále Leviho Summerse, a způsobí tak pořádný průšvih a trapas. Jenže když dojedou na policejní stanici, Lucky celou tuhle záležitost vezme na sebe. Ale proč? Že by měl tento rebel s božím úsměvem a naprosto příšerným smyslem pro humor nějaká tajemství? Ano, má. A že jich je dost.

„Protože když jsem tě spatřil, prostě jsem cítil, jako by se všechno špatný v mým životě najednou uzdravilo…. jako bych chodil po světě polámaný a všechny ty roztříštěný kousky se jako mávnutím kouzelnýho proutku znovu spojily.“

Postavy této knihy mě až tak nezaujaly, až na jednu výjimku. Vše totiž kompenzoval Josiin táta, známý fotograf Henry Zabka, který celou knihu posunul o další level. Také musím vyzdvihnout, že je tohle konečně kniha, ve které má hlavní hrdina oba rodiče, protože už mě omrzelo číst knihy, v nichž má hlavní hrdina jen jednoho. Na druhou stranu bych chtěla ocenit prostředí, protože když se zamyslíme… kolikrát v knize narazíme jen na normální ulici s normálními obchody, domy a jednu starou loděnici? Přesně tak. Moc často ne.

„Jaký má smysl se omlouvat, když to děláte zas a znovu?“

Ano, tato kniha asi nebude útočit na přední příčky v mém seznamu nejlepších knih roku, ale hledala jsem odpočinkové, milé a romantické čtení, nad kterým nemusím dlouho do noci přemýšlet. A to jsem zde našla. Takže se nebojím, že tuto knihu držím v ruce naposled.

Cesta za štěstím / Jenn Bennett / CooBoo / 2022
Děkujeme společnosti Albatros Media a.s. za poskytnutí recenzního výtisku.

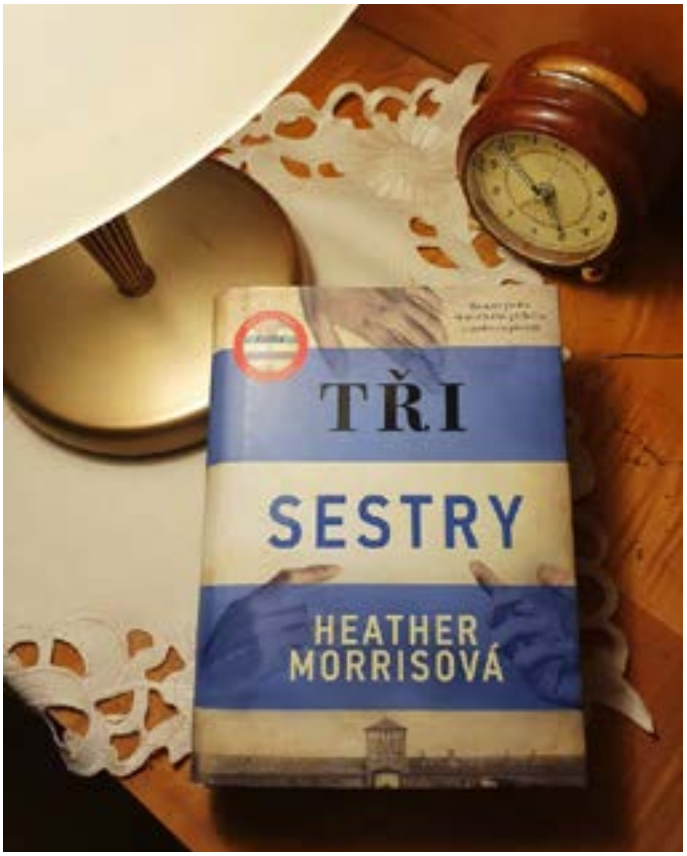

Příběh o přežití a beznaději
Autor: Nela Šlachtová

Doposud jsem v knihách tématiku koncentračních táborů příliš nevyhledávala, proto jsem se rozhodla sáhnout po autorce známých bestsellerů Tátér z Osvětimi či Cilčina cesta, abych zjistila, jestli mě tohle čtenářsky populární téma bude bavit.
Příběh pojednává o třech sestrách, které si žily svůj skromný život v menším městečku na Slovensku. Seznamte se s Cibi, Magdou a Livi. Už jako malé chtěly být nerozlučitelné, a proto slíbily svému otci, že si zůstanou nablízku, ať se stane cokoliv. O několik let později se začne tradovat, že Němci unášejí dívky z domovů, aby pro ně pracovaly. Cibi se proto dostane do programu pro mladé lidi, který jí dá možnost uniknout do Palestiny. Magdě zase nabídne její doktor, aby byla v nemocnici, kde před Němci zůstane na malou chvíli v bezpečí. Bohužel pro jejich nejmladší sestru Livi, která jako jediná zůstala doma, si nacisté opravdu přišli. Když se o tom dozvídá Cibi, okamžitě se pro Livi obětuje, a tak se společně vydávají na strastiplnou cestu vstříc nejisté budoucnosti v Osvětimi. Žel ani Magdě se nepovede před Němci utéci, setkává se tak o pár let později se svými sestrami v koncentračním táboře. Dívky se však nevzdávají, bojují o život a společně si prochází poutí chudoby, hladu a bezmoci s jediným cílem - nový život v Izraeli.

„Všechny nás bili, mořili hladem a mučili, ale podívejte se na nás. Jsme pořád na cestě, pořád naživu.“

Někdy mám velké problémy soustředit se na děj knihy a neutíkat myšlenkami někam jinam. Tato kniha mě ale přinutila nemyslet na nic jiného a dokázala mne celou pohltit.
Po dobu čtení jsem se po pár chvílích pokaždé ztotožňovala s někým jiným. Nejvíc se mi střídala Cibi a Livi. Moc se mi na Cibi líbilo, že neplakala jako ostatní děvčata, jelikož nechtěla ukázat Němcům, že se bojí. Místo toho chodila s hlavou vztyčenou. K Livi jsem si našla cestu proto, že jsme obě ty nejmladší v rodině, proto jsem chápala její postavení a pocity. U Magdy jsem si toho tolik nenašla, možná to je proto, že se k sestrám přidala později.
Je to velice napínavá kniha, ale občas mě štvalo, když v ní postavy až moc riskovaly, to se pak člověk bál přečíst si další řádky, aby tam někdo nebyl zastřelen. Co mě ale, přiznám se, zarazilo, bylo to, že jsem při čtení necítila skoro žádnou lítost či smutek nad osudem samotných sester. Místy mi připadalo, že tam mají určitá privilegia oproti ostatním, to však neznamená, že to neměly těžké. Nevím, jestli je to mnou nebo tím, jak to autorka podávala.

„Ty nikdy nebudeš mít tu výsadu, abys mě viděl plakat. A pokud jde o slabost, já nejsem zbabělec, který se musí schovávat za uniformu vrahouna."

Tak, jak jsem byla většinu knihy nadšená, že mě nutí číst dál a dál, že musím neustále hltat každý řádek, tak mi konec přišel poněkud zdlouhavý.
I přesto všechno dokázaly Tři sestry udržet mou pozornost na velice dlouhou dobu, a i když jsem během čtení žádnou velkou vlnu emocí necítila, dojaly mě fotky sester na úplném konci knihy.
Tři sestry / H. Morris / CPress / 2021
Děkujeme společnosti Albatrosmedia, a. s., za poskytnutí recenzního výtisku.

Lyžařský výcvik

Dne 28 .2. 2022 jsme se vydali na lyžařský výcvik. O půl desáté jsme vyjeli a na místě jsme byli o půl dvanácté. Lyžák se konal v Horní Bečvě v hotelu Cherry. Chodili jsme na svah, který se jmenoval Rališka, a byl od hotelu asi patnáct minut. Jakmile jsme přijeli, tak jsme se šli ubytovat. Ve dvanáct hodin byl každý den oběd. Odpoledne po obědě a odpoledním klidu, který byl do půl druhé, jsme vyrazili na svah. Všichni se těšili, zvlášť ti, co stáli na lyžích poprvé. Byla to velká legrace. V šest hodin večer byla večeře a po večeři večerní program. Večerní program byl super. Večerka byla o půl desáté, ale myslím si, že nikdo nešel spát před desátou hodinou. Každý den ráno byl budíček v 7:30. Snídaně byla každý den v osm hodin. Po snídani v 8:45 jsme šli na svah a lyžovali jsme do půl dvanácté. Po obědě a odpoledním klidu jsme byli lyžovat do páté hodiny. Před večeří byla přednáška o bezpečnosti a ještě jsme se dívali na videa, která natáčel pan učitel Krejčí. Po večeři byl večerní program. Po večerním programu byla zase večerka. Úterní den byl skoro stejný jako předešlý den. Večerní program měla v režii naše třída. Hráli jsme židličky, sochy a další hry. Středa byl takový klidný den, protože jsme lyžovali jen ráno. Po odpoledním klidu, který jsme měli do dvou hodin, jsme šli do solné jeskyně, která byla přímo v hotelu. Hrála tam příjemná hudba a byl tam klid, i když jsme si povídali. Po solné jeskyni jsme vyrazili na malou procházku po okolí. Když jsme se vrátili, měli jsme soutěž o kilo bonbonů. Museli jsme hledat písmenka a z nich poskládat slova. Jeden tým byla naše třída a druhý tým byli ostatní třídy. Soutěž vyhráli ostatní třídy. Večer byla přednáška, videa ze svahu, večeře a večerní program. Ten měli na starosti sedmáci a osmáci. Hráli jsme autobus a takovou hru s barvami. Každý večer jsme po hrách poslouchali písničky a tančili jsme. Ve čtvrtek všichni začátečníci už jezdili na pomě a všem to šlo. Odpoledne jsme byli zase lyžovat. Poslední večerní program měli na starosti dvě deváťačky. Hráli jsme pokličku. Ta hra mě bavila asi z celého lyžáku nejvíc. Po pokličce jsme měli diskotéku. Ten poslední večer to byla celkem nuda. V pátek ráno jsme měli budíček v sedm hodin, protože jsme se šli balit. Uklízeli jsme, balili jsme si věci a v 8:45 se konaly závody. Okolo půl druhé jsme vyjeli a ve tři hodiny jsme byli v Karviné. Lyžák jsem si moc užila a jsem ráda, že jsem byla na pokoji s úžasnými holkami, se kterými je zábava. Ráda bych jela i příští rok.

Tereza Gatnarová 7. A

Líčení očima žáků 7. A

Jaro

Po dlouhé a bílé zimě se probouzí jaro. Slunce o sobě dává vědět svými paprsky. Ty hřejí a svítí do lidských tváří každému pro radost a pohodu. Až po dlouhé a bílé zimě člověk pozná, jak nádherné jaro je a že umí vykouzlit ten nejkrásnější úsměv. Jaro mám ze všech ročních období snad nejraději. Všechno se probouzí, kvete a barví se. První petrklíč pomalu kouká ven. Ptáci se rozkoukávají a pomalu si začínají povídat. Sluníčko se spokojeně směje. Rána už jsou teplá a slunečná. Sluníčko již vychází na oblohu se zpěvem slavíčků, později večer zase pomalu odchází.

Lenka Laková, 7. A

Vichřice

Pluji po klidném moři. V ruce svírám svůj dalekohled a sleduji, jak se vlnky procházejí po moři. Když tu najednou začal vítr tlačit rozzlobeně na vlnky a houpat s mou lodí. Mraky začaly přicházet ze severu a pokryly nebe šedočernou peřinou. Vlnky začaly utíkat rychle jako gepard. Má loď byla tlačena davem vystrašených vln a rozzlobeným větrem. Ztratil jsem kontrolu nad svou lodí a nechal jsem se unášet vichřicí blíž k břehu. Kapky deště začaly skákat z mraků dolů a dopadaly na mou loď. Najednou jako zázrakem slunce rozseklo mraky a začalo pouštět své paprsky zpět na moře. Vítr a vlnky se uklidnily a začaly se zase přátelit. Ryby vylezly z korálů a jeskyněk a zase pokračovaly společně se mnou na své cestě mořem.

Lukáš Kurovský, 7. A

Jaro

Když zima skončí a tři králové odcházejí, začíná se oteplovat. Všichni ví, že už se probouzí. Už si obléká zelené šaty a vychází ze své skrýše. Sníh odfoukne na severní pól a slunce odchází z bílé cukrové vaty na obloze. Děti začínají barvit velikonoční vajíčka do všech barev. Za okny už září květiny. Sněženky bílé jako sníh, který odešel. Tulipány už se zabarvují do růžové žvýkačky a král jara se probouzí k světu. Petrklíč. Jeho žlutý závoj září po celém světě. Večer je ohlušující ticho, které přehlušuje jedině zpěv ptáků. Těch ptáků, kteří přiletěli z teplých krajin. Čáp už na lampách vysedává a drozd mu přitom zpívá písničku. Když nastane čas velikonoční, tak se pořádně nedá mluvit. Kluci chodí od domu k domu. Holky kvůli nim neuschnou. Když se rozdají všechna vajíčka, už je zase ticho. Všichni šli spát a za chvíli už usne i jaro.

Tereza Kovářová, 7. A

Jarní probuzení

Začíná první jarní den. Jarní příroda se probouzí, naopak zima se ukládá do spánku. Dědečkova zahrada začíná být pestrobarevná. Smaragdová tráva roste do výšky, ve které poletuje hmyz a barevní motýlci. Na stromech začínají růst růženínové květy jablek. Bíle sedmikrásky rostou ve vysoké trávě u vysoké hrušně, kterou obletují motýlci. Pampelišky ukazují svojí výraznou žlutou barvu v trávě. Ze sněženky nám opadají poslední kusy sněhu. Slečna slunce nám ukazuje polovičku svého zářivého těla. Mraky odlétají někam do zimního státu. Obloha začíná být modrá jako severní ledový oceán. Tohle období je překrásné, protože se můžu procházet po dědečkově zahradě plné barev.

Patricie Pavlíčková, 7. A

Naši páťáci nám vytvořili pěkné velikonoční koledy…

Některé si můžete přečíst právě teď!

Zajíček má košíček
plný krásných vajíček.
Velikonoce jsou dobrý svátek,
slavíme totiž Velký pátek.
Vrba, proutek, pomlázka
bude dlouhá procházka.
Eliška Venglářová 5.A

Skákal zajíček přes pole,
měl tam košíček a kremrole.
Potom přišla holčička,
pomlázkou vyšlehala zajíčka.
Chtěla vytvořit koledu,
ale zajíček řekl: „Teď už to nedovedu!“
Verča Veselá 5.A

Hledali jsme vajíčka
a našli jsme zajíčka.
V košíčku proutěném
Velikonoce donesem.
Koledu si zazpíváme,
jaro už je tu,
vrba nám vyrostla,
uděláme prut.
Adéla Kurtinová,
Dorian Calabro 5.B

Skákal lesem zajíček,
v ruce nesl košíček.
V druhé ruce pomlázka
v košíčku zas vajíčka.
Cestou si zpíval koledu,
domů si ho odvedu.
S sebou zlatý proutek
záviděl mu kohoutek.
Maruška Káňová,
Jakub Sznapka 5.B

Nikol Durczoková, 9. B

Úvaha je slohový útvar, jenž obvykle vzniká na podkladě nějaké lidské myšlenky či souboru myšlenek. Autor se zamýšlí na základě získaných poznatků nad problémem, snaží se dospět k obecnějšímu řešení. Pojďme si společně pročíst úvahy těch nejstarších, tedy našich deváťaků.

Fikce

Fikce může být vše, podle mě to je hrozně zajímavé téma jen díky tomu, že fikce je v podstatě vše, co není relativně skutečné nebo to, co se nikdy nestalo či nestane. Fikce může být představa o své vlastní budoucnosti nebo jen vytištěná slova na kousku papíru, námět děje v písničce, kterou posloucháme po cestě z bodu A do bodu B přemýšlející nad touhle fiktivní budoucnosti bez ohledu na to, jak šílená doopravdy je. Fikce může být také cokoliv, čemu 100 % nevěříme, možná v tomhle momentě si myslíme, že je něco na tolik nemožné, že to ta fikce je, ale za pár let to fikce už být nemusí. Koncept fikce je něco tak

křehkého, tak snadně zničitelného, protože na konci dne je to jenom nápad, touha po něčem víc. Něco, co není podloženo realitou, a proto je tak jednoduše odcizena z rukou ostatních. A také to, že je tak jednoduché se v ní ztratit. Kolikrát se vám už stalo, že jste na pár hodin vypli (a to ne v podobě spánku) a ztratili jste se ve světě, nerozpoznatelný od tohohle? Kolikrát jste se ztratili v myšlence, která není totožná s realitou a s mrknutím oka, hodiny a hodiny byly pryč. Fikce dokáže být dokonalým únikem ve chvíli, kdy to nejvíc potřebujeme, dekou, která vás celého obalí a vy cítíte jen a jen teplo proudící vašim tělem od hlavy až k patě. Ačkoli není tato deka hmatatelná, na mžik okamžiku ji cítit je, a to pravě při ztrátě ve fiktivním světě. Fikce, může být tak nevinná či nebezpečná, příjemná či nepříjemná a také tak jednoduše tvořená pouhou křivdou a v ten moment je to realita pro vás, realita, která v ten moment může být i nemusí být váš pilíř naděje, základ, na kterém začnete stavět dům, aniž byste věděli, že základ, na kterém stavíte, je ve skutečnosti materiál, který se na základ vůbec nehodí a všechna práce, která na něm byla stavěna, má osud se jednoho dne zbortit a vy s tím už nic nenaděláte, protože si toho jde všimnout až v moment, kdy vše jde do kytek. Může se to stát za týden, měsíc, rok, ale se špatným základem vám dům stát napořád nebude. A jen takovou moc fikce má. Moc ničit tak, že vás shodí na kolena, ale může být o tolik víc výpomocná než vše ostatní, místo podkopnutí vám může podat pomocnou ruku, když to nejvíc potřebujete, a proto fikce může být vše.

Natálie Babczynská, 9. A

Zbraně hromadného ničení

Zbraně hromadného ničení jsou definovány jako zbraně, které mají usmrtit co nejvíce lidí a způsobit co největší množství škod. Obecně jsou rozdělené do tří hlavních skupin: jaderné, biologické a chemické. Jsou používány jen zřídka, protože je argumentováno ušetřením co nejvíce nevinných životů a je také strach z reakce státu, na který by byla zbraň použita.
Když jsou tyhle nástroje smrti tak hrozné a ničivé, tak proč se stále vyrábějí? Proč jen tak bez užitku leží v armádních skladech a sedá na ně prach? Já se domnívám, že to není z důvodů armádních, ale spíše politických. Kdo by také útočil na stát s arzenálem, který dokáže zničit vše živé? Roli v tom hraje trochu paranoia, protože když začne zbrojit jedna velmoc, tak další mocnosti se jí logicky snaží dohnat.
V posledních dnech si mnoho lidí klade otázku, jak je možné, že ještě nebyly zbraně hromadného ničení zakázány, nebo alespoň omezeny? Pravda je taková, že omezeny byly, a to hned několikrát v posledních 100 letech, na základě několika mezinárodních smluv.
Proč se některé mocnosti rozhodly ignorovat nebo nepodpořit tyhle smlouvy? Doopravdy žádnou smlouvu neporušují, jelikož nebyla zakázána výroba těchto „strojů zkázy“, ale jen používání.
Domnívám se, že to je právě důvod, proč se stále vyrábějí ZHN. Supervelmoci chtějí zůstat supervelmocemi, a tak vyrábějí ZHN, aby si udržely moc, držely ostatní „v šachu” a popřípadě bránily svou zem (při takové obraně by ale byly následky katastrofální).
Jak řekl J.F. Kennedy: “Lidstvo musí války ukončit, jinak války ukončí lidstvo.”

Ondřej Zvoneček, 9. A

Ideální model školy

V průběhu průmyslové revoluce prošla většina lidských oborů značnou změnou, zatímco systém škol zůstal srovnatelný s tím, jako tomu bylo před sto lety. Je školství tak skvělé, že obstálo pochod času, nebo vyžaduje moderní svět nové způsoby? Jaké jsou nedostatky a co by se mohlo změnit?

Učitel je dost možná jedno z nejdůležitějších zaměstnání vůbec, a přesto stále podplacené. Studenti s nimi stráví stovky hodin a zejména u mladších dětí reprezentují po nejbližších příbuzných nejvýznamnější figury. Špatní učitelé mají potenciál žákovi způsobit strach ze školy, vytvořit nenávist k učení, zkazit pohled na svět, nebo jednoduše vytvořit hodiny zbytečné a nezáživné. Naopak skvělí učitelé dokážou inspirovat, vytvářet celoživotní vášeň k učení a udělat své hodiny poutavé a rozvíjející. Samozřejmě svět není černobílý a všichni jsou doopravdy někde mezi dvěma extrémy. Jinými slovy má každý styl učení své klady a zápory. Tímto jsem chtěl hlavně demonstrovat, že celý vzdělávací systém je naprosto klíčový pro správné fungování celé společnosti, neboť i když tvoří studenti jenom menší část populace, tvoří celou její budoucnost. Všechno toto se lehce řekne, ale hůř udělá, když systém samotný v mnoha ohledech stojí učitelům v cestě. Stojí taky za zmínku, že školství pracuje pouze s omezeným rozpočtem, podle mě na to, jak je to důležité, nedostatečným, takže není možné mnoha věcí vůbec dosáhnout bez většího financování.

Nyní se vám pokusím ukázat ideální model školy, jak bych si ho představoval. Je možné naučit žáky všechno to husté, obsáhlé učivo, pouze v relativně krátkém čase, který škola nabízí bez jakéhokoliv soukromého zájmu, či přípravy? Myslím, že jednoznačnou odpověď by mi každý učitel dal „ne". Alespoň ne do té míry, že by tomu opravdu potom rozuměli. Zdá se, že s tímto problémem si škola neví příliš rady, protože známky a další plané řeči o úspěchu nestačí, aby se žák sám od sebe začal rád učit a to ani nemluvím o tom, že nebývá lehké někoho přimět, aby aspoň v té škole dával pozor. Když už se někdo rozhodne se na školu připravit, bývá to ve špatné formě učení „šprtání" za účelem lepších známek, která je unavující a obvykle nevede k žádnému skutečnému pochopení. Existují další problémy, ale tento je nejzákladnější a nejpodstatnější ze všech. Věřím, že jediným klíčem k řešení je zvědavost.

Většina, pokud ne všechny velké objevy, vynálezy a myšlenky vytvořili lidé, kteří nad věcí přemýšleli kreativně, spojitě a s nadhledem, poháněni zvědavostí a radostí ze života. Cílem by mělo být, aby žáci skutečně pochopili učivo a zažehnuli svou svíčku zvědavosti a potom jim bylo poskytnuto dost materiálu, aby mohla stále hořet. V takovém systému by mohla být kratší výuka, která by naučila úplné základy povinně, ale důležitějším cílem učitele by bylo žáka zaujmout a následně mu poskytnout odpovědi a možnost vzdělávat sama sebe, pokud by chtěl. Známky by vůbec neexistovaly, protože zápory převáží klady, a to málo dobrého co dělají, dokáže mnohem lépe sám učitel. Povědomí o schopnostech dávají klamné a opakované špatné známky spíše říkají, že se nemá cenu snažit, protože to prý stejně nelze pochopit. Také podporují soutěživost, ale mnohem užitečnější je naopak spolupráce.

Až příliš opomíjenými otázkami ve školách je pouhé „Proč a jak?". Například je důležité vědět, jak se nějaká událost stala, kde se stala, kdy se stala, ale při nejmenším stejně důležité je ptát se, proč se stala? Proč platí Pythagorova věta? Jaký je skutečný původní význam nějakého slova? Proč je obloha modrá? Jak vznikl život? Chápete, co tím myslím…

Naprosto nezbytnou součástí něčeho takového musí být správná „třídní atmosféra". V ideálním prostředí by se žáci nebáli se přihlásit a ptát se na otázky. Je důležité se ptát i být aktivní. Pokud žáci nerozumí základům, je velmi obtížné učit něco složitějšího tak, aby to chápali. Asi nejčastějším důvodem proč se tak neděje, je strach ze ztrapnění, chyby a následné nepříjemné

poznámky učitele.
Na závěr ještě zmíním, že si myslím, že by se mělo více dbát na psychické zdraví studentů. Škola by měla být klidnější i volnější a celkově místo, kde se člověk nestresuje, ale má radost z poznávání nových věcí a spíše relaxuje. Dle mě by se měla začít vyučovat i psychologie a filosofie i na základních školách. Problémy spojené s těmito předměty nás opravdu budou provázet po celý život. Rozhodně by nikdo neměl podceňovat ani význam spánku a odpočinku, věřím, že každý by mohl potvrdit, že při jeho nedostatku se stává škola téměř přežíváním. Děkuji za dočtení až do konce. :)

„Nemám žádný speciální talent. Jsem jenom vášnivě zvědavý."

Albert Einstein

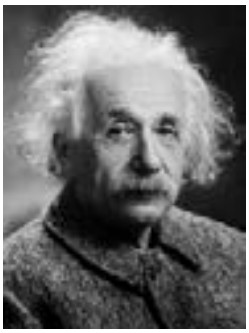

Jindřich Domin, 9. A

Knihy

Knihy jsou pro někoho jen další nudná část studentského života, ale pro jiné brána do magického světa poznání, úlevy od stresů každodenního života. Ať už to jsou fantasy, sci-fi, detektivky či historické knihy, všechny jsou to cesty poznání a pravdy. Knihy jsou de facto mrtvé stromy a kapky temného inkoustu, a přece je to tak ceněná věc. Pro určité lidi je to pouhá ztráta času, otevřít si knihu ve svém volném čase je dnes skoro nemyslitelné. Raději než otevřít tento svazek papírů si lidé pustí film inspirovaný knihou, ale ani netuší, o kolik dobrodružství přichází. Ta magická část na knihách je, že poznáváte, co se bude dít, odkrýváte záhady osudu hlavních postav a nacházíte klíč od tajemných dveří fantazie. Ta kniha, která je pro někoho pouhá „zbytečnost", rozvíjí vaši fantazii, pomáhá se zvětšováním slovní zásoby a cvičení paměti. Zvažte, až příště budete mít volný čas, jestli budete plout na vlnách dobrodružství knih či skončíte na nebezpečné výpravě internetem.

Martin Broda, 9. A

K-pop

Jako základní otázkou je, co je to vlastně K-pop? K-pop je zkratka pro korejský pop, popová hudba pocházející z Jižní Koreje a je součást korejské kultury. Já osobně poslouchám nejznámější korejskou skupinu BTS a často se setkávám s narážkami jako „BTS? To jsou ti Číňani, ne?" nebo „To jsou ti gayové?" a to ještě popisuju ty narážky slušně. Setkávám se i horšími narážkami. Dost mě mrzí, že v Česku je až tolik rasismu, a to hlavně proti Asiatům, že soudí i to, co posloucháte za hudbu. Dokážu i říct, že kdyby BTS nebyli Asiati, tak proti nim nikdo nic nemá. Ale ta nenávist k nim není jen o rase, ale i o homofobii. Jen protože mají kluci barevné vlasy a nosí make-up, tak jsou hned gayové? V tom případě i hollywoodské mužské hvězdy jsou všichni gayové, protože několikrát na sobě měli make-up. Nedává to smysl a nedokážu pochopit tyto hloupé řeči.

V této části mé úvahy se chci zaobrat i na ostatní věci ohledně K-pop industrii. Diety, diety, diety... A další omezování lidských práv, kterými musí K-pop idolové procházet, jen aby byli

za hvězdy. Do této temné strany K-popu moc lidí nevidí. Únava, obtěžování i sebevraždy. Pro lidské tělo není vůbec zdravé celý den nejíst a trénovat, kvůli tomu už hodněkrát idolové například zkolabovali na pódiu, omdleli... Nedokážu si představit, kdybych si těmito věcmi měla projít já. Dle mého názoru by idolové měli dostat víc odpočinku a stravy. Dispatch, velmi známý bulvár v Jižní Koreji, vytváří častokrát nepravdivé informace o idolech, třeba takzvaně „dating scandals" jen aby přivedli na sebe pozornost a pošpinili idoly. Představte si, jste idol a máte kamaráda dalšího idola opačného pohlaví, s kterým si jen tak jdete po ulici a užíváte třeba přírody. Přijdete domů a vidíte příspěvek, že prý spolu chodíte. Jaké by vám to bylo? Mně by osobně z toho bylo na nic. Připadala bych si jako v nějaké izolaci, ze které když vyjdete, tak se na vás přitáhne vlna pozornosti. Musí to být nepříjemné. A nakonec sebevraždy. Představte si, že na vás jde tak velký tlak i od svých vlastních fanoušků, že upadnete do temné deprese a nevyhledáte jiné řešení než si vzít svůj vlastní život. I to se už párkrát stalo... Už se mi párkrát i zlomilo srdce, když jsem viděla, jak moc talentovaní a úžasní idolové se rozhodli si vzít svůj život. A co si o tom myslíte vy? Je K-pop tak hrozný, že si zaslouží tolik nenávisti? Nebo že je super být idol, když se dějí takovéto věci?

Mária Šplíchalová, 9. A

Daniela Horňáčková, 7. B

Jakub Odložil, 7. B

Anime

„Proč koukáš na ty čínské kreslené pohádky?“ zeptá se tě kamarád ve škole a ty nemůžeš dělat nic jiného, než jen zabodnout pohled do země, přemýšlet a modlit se, že se nestaneš terčem šikany. Proč se na to vůbec koukám? Pod pojmem anime si hodně lidí představí malé japonské holčičky, které celých dvanáct epizod nedělají nic jiného, než jen ukazují své přednosti a roztomilost. A ano, občas je to pravda. Buďme upřímní, autoři anime si na těchto kreslených holčičkách vydělávají slušný balík peněz. Je to obchodní taktika, která podporuje fetišizaci žen v Japonsku čím dál tím víc a je to reálný problém. To bohužel vrhá stín na anime, které má velice propracovaný děj a opravdu stojí za to. Na anime, jehož děj je tak dechberoucí, že si na konci celé série s tichým posmrkáváním vlastně říkáte, proč máte ještě předplacenou síť na koukání hraných seriálů. Možná si právě pod tím vším představujete pubertální dítě, pravdou ale je, že i dospělí si dokáží užít anime a každý si ve spektru žánrů vybere to své. Samozřejmě sto lidí, sto chutí. Je naprosto v pořádku neužívat si anime. Není však v pořádku odsuzovat něco, co je vlastně o hodně lepší, než se zdá. Zvláště když hodně z nás odsuzuje něco, na co jsme se sami koukali v dětství. Mnohdy nám to poskytuje útěk do kresleného světa plných barev, nad kterým si podplacení autoři dávají velkou práci kreslením od rána do večera... A přestože dokáže být anime problémová věc, stojí za to se na to podívat.

Nela Šlachtová, 9. A

Výběr střední školy

Jakou školu si mám vybrat? Tohle je otázka, kterou se zrovna zabývám. Někteří už mají jasný cíl, na jakou střední školu jít, podle čeho si ji vybrat a na kterou následně nastoupí po ukončení základní školy. Některým mladým lidem do toho mluví rodiče, tedy mají přesně promyšlené, na jakou střední školu své patnáctileté dítě dají, jiní se snaží jenom pomoct nebo poradit. No, a když ještě nevím, na jakou střední školu mám jít, je pro mě nejlepší varianta právě gymnázium?

Pro koho je gymnázium vlastně dobré? Dle mého názoru je tato střední škola přesně pro ty, kteří neví, co chtějí v budoucnu dělat. Také sem chodí studenti, co chtějí studovat a vyšplhat až na příčku doktora, a to z vysoké školy. Na gymnáziu se výuka probírá hodně do hloubky, ale nezaměřuje se na nic konkrétního např. zdravotnictví, stavebnictví, ekonomika atd. Vlastně bych toho nemohla ani moc využít, protože bych neuměla žádnou manuální práci, zato bych měla všeobecné znalosti. Z gymnázia mám zase větší výběr vysokých škol. Můžu si vybrat, zda chci pomáhat nemocným lidem a jít na vysokou zdravotní školu, nebo vydělávat hodně peněz a stát se advokátem, nebo studovat ekonomiku. Na výběr je toho opravdu hodně, jenže pro mladé lidi jako jsme my, je tohle právě jedno z nejtěžších rozhodnutí našich životů.

Kdo by ale pak měl jít na střední odbornou školu? Střední odborné školy jsou pro lidi, kteří chtějí ve většině případů hned po maturitě pracovat. Ale hlavně sem chodí studenti, kteří vědí, co budou v budoucnu dělat. Na některých středních odborných školách je výhodou přijetí uchazečů na jejich průměr. Je to sice snažší, nemusíš se učit na přijímací zkoušky, ale i tak bych si je chtěla udělat sama za sebe pro svůj vnitří pocit.

No a co zkoušky? Přijímací zkoušky, tedy přijímačky se dělí na písemné testy a na talentové zkoušky. Písemné testy se píší v období jara většinou v dubnu v podobě didaktických testů z matematiky a českého jazyka na vámi vybrané střední školy. Naopak taletové zkoušky se dělají dříve, a to od ledna do března. Ale každá umělecká škola nebo konzervatoř má termíny jiné.

Na závěr bych chtěla jen říct, že je vlastně jedno, na jakou střední školu jdeme. Je jen na nás, jak se rozhodneme. Hlavní je, aby mě to tam bavilo a měla tam dobrý kolektiv. Všem, kdo je budou psát, přeji hodně štestí. A nebojte, někde vás vzít musí.

Michaela Vronková, 9. A

Jak by vypadal Facebook v době národního obrození?

8. C právě v dějepise probírá národní obrození a dostala za úkol zpracovat osobnosti formou facebookového profilu.

Magdaléna Hynarová, 8. C

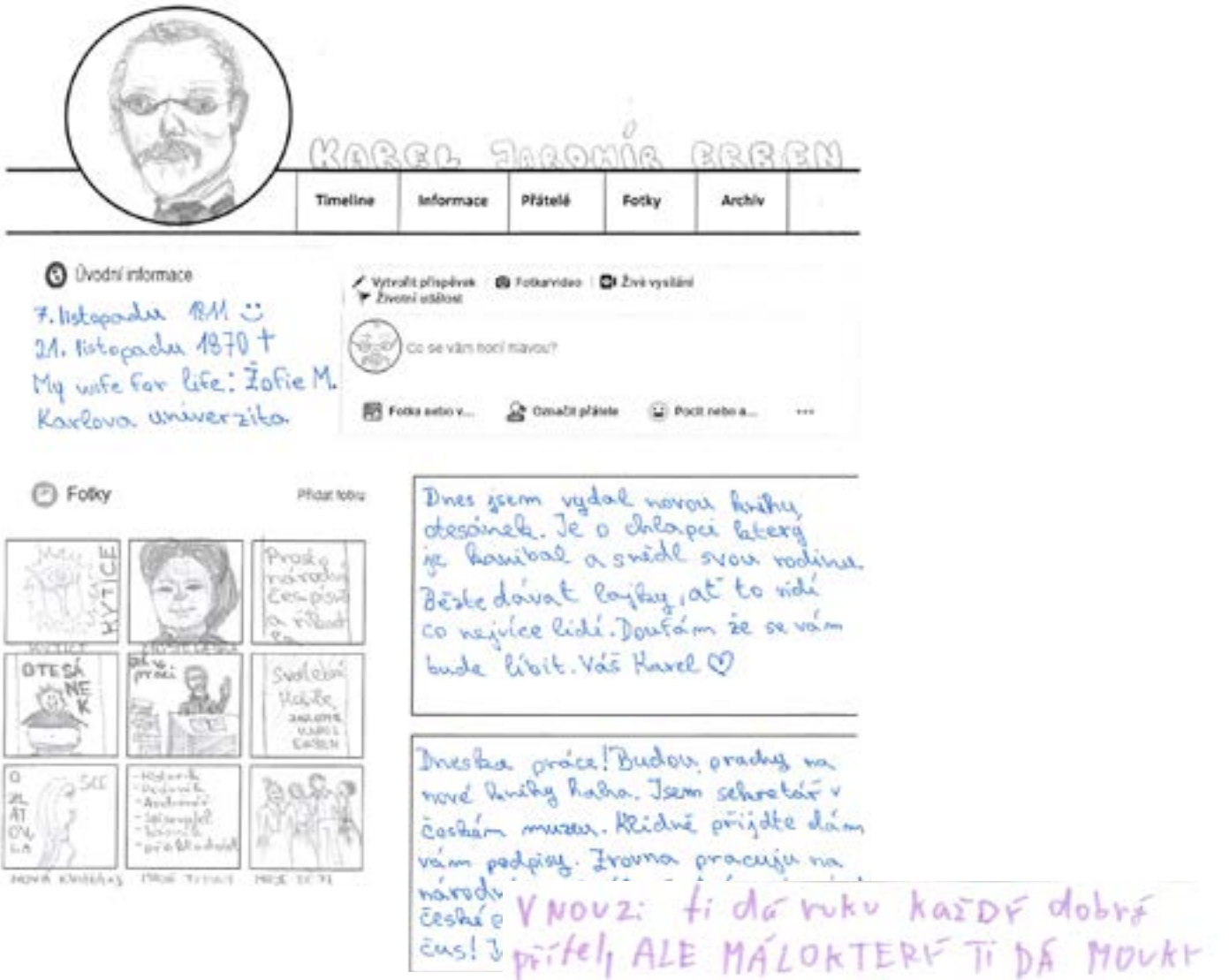

Lucie Podzimková, 8. C

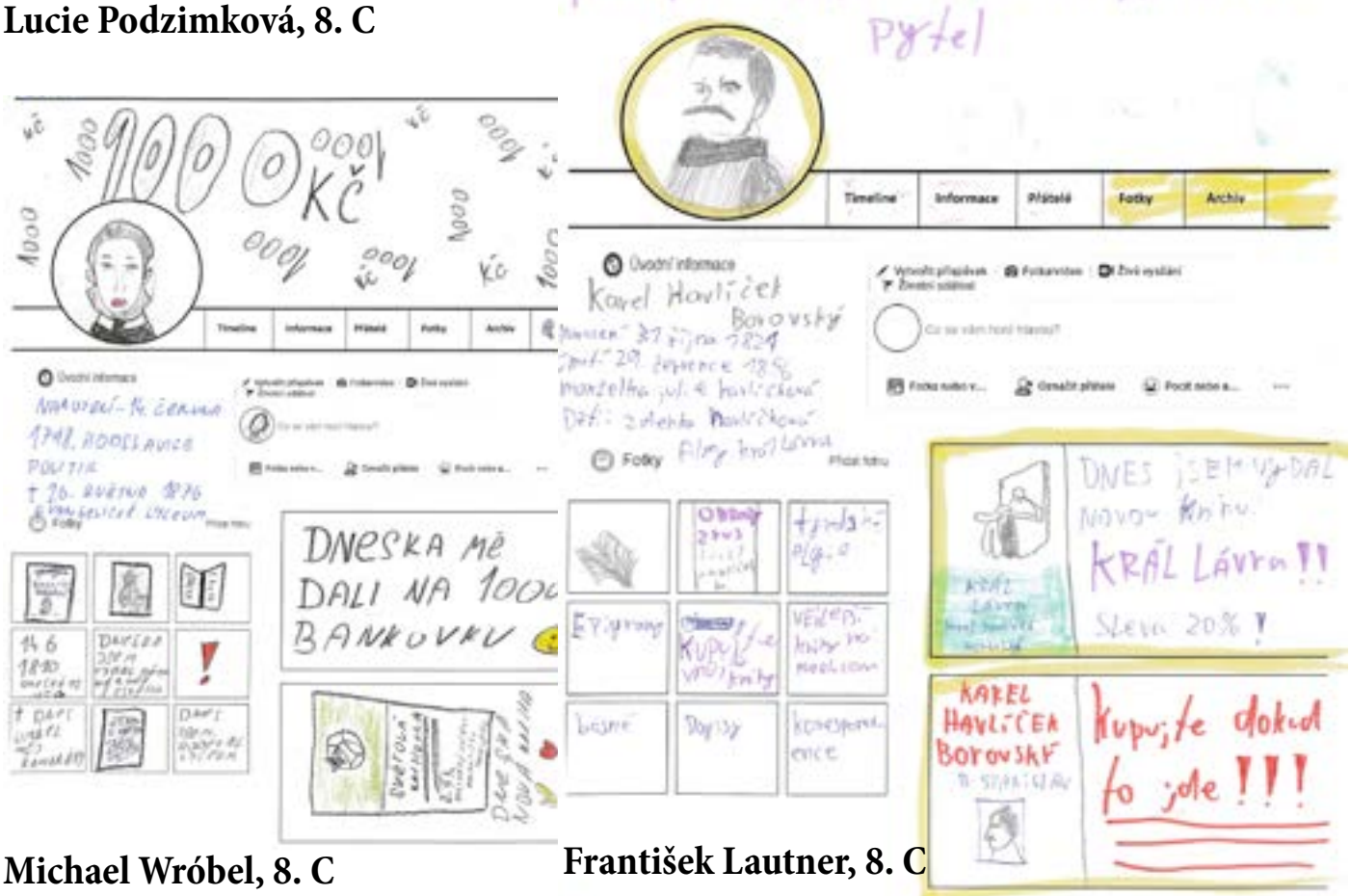

Michael Wróbel, 8. C

František Lautner, 8. C

Středověká města

Žáci 7. C dostali za úkol podle legendy doplnit nejvýznamnější stavby středověkého města a nakreslit erb.

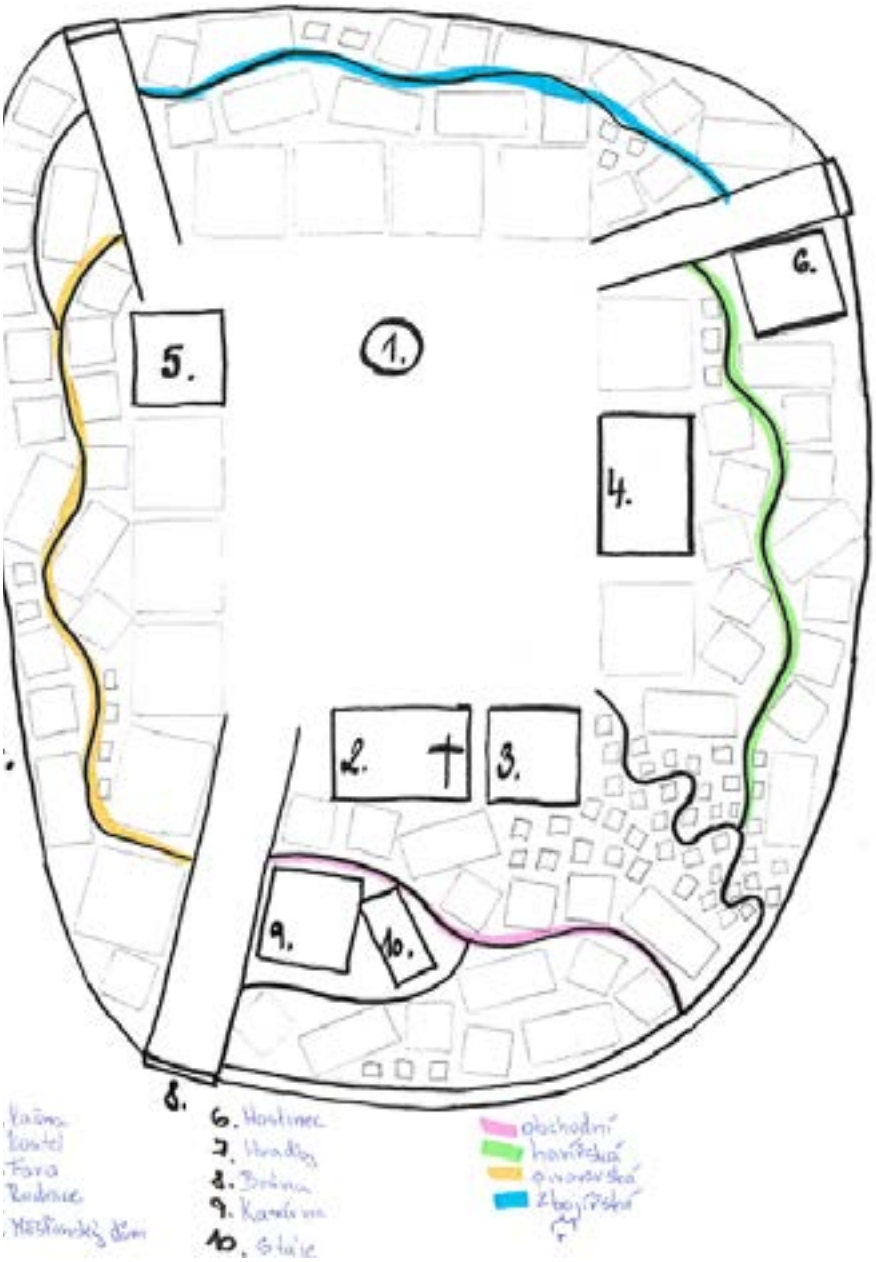

Izabela Cihlářová a Karolína Balážová, 7. C

Daniel Dupal a Lukáš Horváth, 7. C

Dominik Moldrzyk a Igor Oravski, 7. C

Naši Nejmladší ilustrátoři

Děti z 1. A ilustrovaly pohádky Míša a medvěd, O veverce.
Podívejte, jak jsme šikovní!

Elvíra Křivanová, 1. A

Klára Józsová, 1. A

Adéla Krzanová, 1. A

Klára Kmecová, 1. A

Eliška Kozaczková, 1. A

Amálie Haas, 1. A

Další zdařilé ilustrace starších dětí

Alexandra Serišová, 9. B

Ema Brhelová, 9. A

Markéta Dziadziová, 9. A

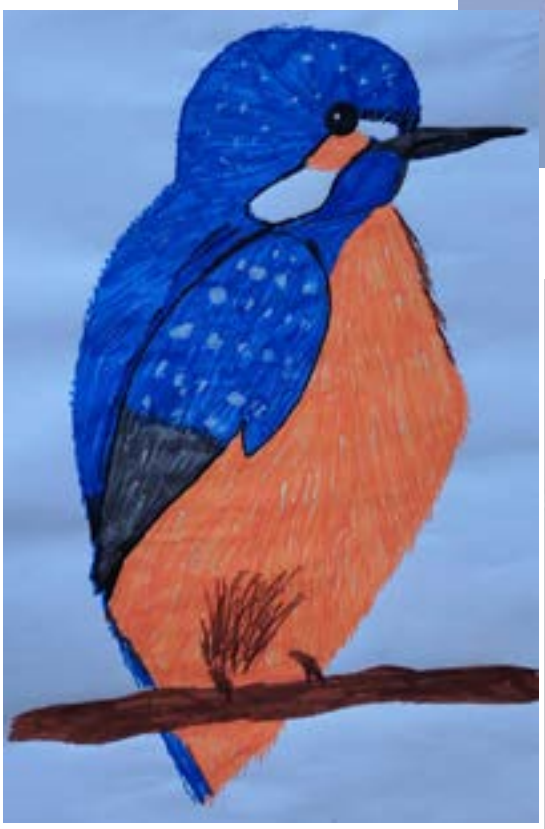

Tereza Gatnarová, 7. A

Daniel Dupal, 7. C

Školní časopis Borováček - šk. rok 2021/2022, šéfredaktoři: Mgr. Marcela Hapalová, Mgr. Jakub Krejčí. Grafická úprava: Mgr. Jakub Krejčí. Vydává ZŠ Borovského. Vychází nepravidelně.